



GİRİŞ

2. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali bu yıl da 1 - 7 Mayıs tarihleri arasında; İstanbul, Ankara ve İzmir'de eşzamanlı olarak gerçekleştiriliyor. Bu tarihlerden sonra ise Adana'dan Artvin'e, Bursa'dan Eskişehir'e kent kent süren ve bütün yıla yayılacak uzun bir yolculuk başlıyor.

1. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali geçtiğimiz yıl Halkevleri, sendika.org ve DİSK'e bağlı Basın-İş ile Sine-Sen tarafından düzenlenmişti. Bu yıl düzenleyici kurumlar arasına Türk-İş'e bağlı Hava-İş ve Petrol-İş sendikaları ile DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikası da katıldı.

Festivalin amacı dünyayı sosyal, bireysel ve çevresel özellikleriyle yaşanabilir olmaktan çıkaran neo-liberalizm karşıtı deneyimleri paylaşmak; yaşadığımız dünyanın dününe, bugününe ve geleceğine emek cephesinden bakmak; işçilerin yurtiçinde ve yurtdışında kendi sınıfı ile iletişim kurmasını sağlamak için sinemanın çevirmenliğinden yararlanmak olarak özetlenebilir.

Gerçekleştirilmesi tamamen gönüllülük temeline dayanan Uluslararası İşçi Filmleri Festivali, binlerce dolara mal olan ve sponsorlarca desteklenen festivaller içerisinde, kültür ve sanatın "yardımlaşma ve dayanışma" mantığı ile de gerçekleştirilebileceğinin en iyi örneğini teşkil etmektedir. Geçen yıl birincisi düzenlenen festival ülkemizde bir ilk olması bakımından da ayrıca önem taşımaktadır. Bir filmin yapımında emeğin-emekçinin asli rolüne rağmen, son yıllarda emeği ve emek gücünü anlatan filmlerin yok denecek kadar az olması, bir sınıfı yok saymanın yanı sıra kendi içinde de bir tezat oluşturmaktadır. İşçilerin, emeğin görünür kılınması bakımından önem taşıyan bu festival aynı zaman da çeşitli ülkelerin işçilerini bir anlamda beyazperde de buluşturmaktadır.

Dördü yabancı kurmaca, beşi yerli kurmaca, yirmi üçü yabancı belgesel, sekizi yerli belgesel olmak üzere 40 filmin yer aldığı festivalde, bu yıl da çok sayıda sinema klasiği ve yeni yapımlar izlenebilecek. Böylece Almanya'dan Rusya'ya, İtalya'dan Arjantin'e; Çin'den Irak'a dek birçok ülke ve bölgede olup bitenlere, egemenlerin medyasının süzgecinden geçmeksizin tanıklık etmek mümkün olabilecek.



II. ULUSLARARASI İŞÇİ FILMLERİ FESTİVALİ

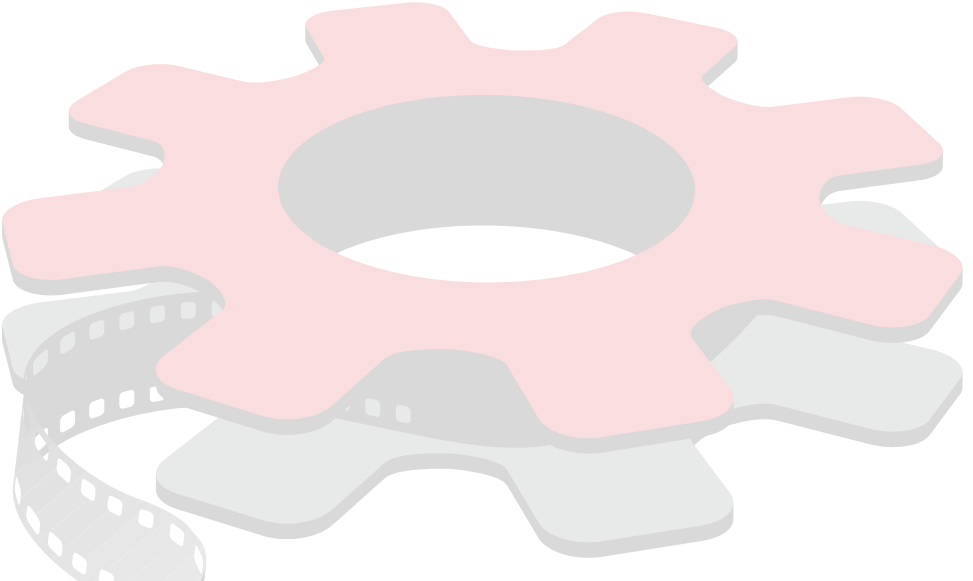
1. ULUSLARARASI İŞÇİ FILMLERİ FESTİVALİ (2006)

Birinci Uluslararası İşçi Filmleri Festivali 1 - 7 Mayıs 2006 tarihleri arasında gerçekleştirildi.

Gerek ulusal gerekse uluslararası basında geniş yer bulan Uluslararası İşçi Filmleri Festivali'nde 20 ülkeden, toplam 40 kurmaca ve belgesel film gösterilmiş, İstanbul'daki açılış gecesinde Vedat Türkali'nin anılarını paylaştığı söyleşisi büyük ilgi görmüş ve Sinema Emekçileri hatırlanmıştır.

Festival kapsamında yer alan filmler, Mayıs ayından itibaren Bolu, Artvin, Adana, İzmit gibi değişik illerde de gösterildi ve gösterilmeye devam etmekte. İşçi Filmleri Festivali bu gelişme ile gezici bir festival olmaya da aday görünmekte.

Uluslararası İşçi Filmleri Festivali'nin birincisi; emeğe ilişkin cümleleri gündeme getirmeyi başarmış olması, bu yönde bir gereksinimin varlığını ortaya çıkarması, her türden etkinliğe katılımdaki coşku ve nicelik açısından ikincisini gerçekleştirmek için gereken cesareti ve itkiyi sağladı.



DÜNYADA ULUSLARARASI İŞÇİ FİLMLERİ FESTİVALLERİ

İlk işçi filmleri festivali 1994 yılında ABD'nin San Francisco kentinde düzenlendi.

LABORFEST olarak isimlendirilen bu festival, 1994 yılından bu yana her yıl 5 Temmuz'da başlayan ve 1 ay süren bir işçi kültür ve film festivalidir. Festival tarihi olarak ABD'nin San Francisco kentinde, 5 Temmuz 1934'te, "Kanlı Perşembe" olarak anılan ve liman işçilerinin grevini destekleyen 2 işçinin öldürüldüğü günün yıldönümü seçilmiştir.

İşçi filmleri festivalleri 1994'ten bu yana çeşitli kuruluşların katılımı ve işbirliğiyle birçok ülkede yaygınlaşmış ve farklı tarihlerde, farklı biçimlerde düzenlenmeye başlamıştır.

Japonya'da Aralık, Kore'de Kasım ayında düzenlenen festivallerden "Laborfest Korea" 1997 yılında başlamış ve 2004'e kadar 8 kez gerçekleştirilmiştir. 16-21 Kasım 2004 tarihlerinde gerçekleştirilen festivalde, 6 günde 10 ülkeden 26 film gösterilmiştir.

FELCO "Latin Amerika İşçi Sınıfı Film ve Video Festivali" ise Latin Amerika'da her yıl farklı bir ülkenin ev sahipliğinde organize edilmektedir. İlk olarak, 2004 yılı Kasım ayında Arjantin'de gerçekleştirilmiş, Bolivya, Uruguay, Şili, Meksika, ABD ve Kore'den onlarca film gösterilmiştir. İkincisi FELCO-Bolivia adı ile 2005 yılında Bolivya'da düzenlenmiştir.

İşçi festivallerinde genel olarak uluslararası ve yerel olmak üzere 2 kategori yer almaktadır. Günümüzde, dünyanın değişik ülkelerinde, işçi sınıfı mücadelesine destek olmayı amaçlayan kurmaca ve belgesel film yapımı gerçekleştiren organizasyonlar mevcuttur. Merkezi ABD'de bulunan ve işçiler, sendika aktivistleri ile çeşitli sanatçılardan oluşan Laborfest organizasyonu da çeşitli ülkelerde gerçekleştirilen festivalleri desteklemekte ve katılım sağlamaktadır.

Festivalimizin 1-7 Mayıs 2007 tarihlerinde gerçekleştirilecek ikincisine çok sayıda kuruluş katkıda bulundu ve desteklediğini bildirdi. Ayrıca, Festival'i gerçekleştirebilmemiz, emeklerini esirgemeyen bir dizi dostumuzun bizlere katkıda bulunması ile mümkün oldu. Danışma Kurulumuz ise, bizleri düşünceleriyle, önerileriyle yönlendirdi. İki yıl önce bir düş olan bu festival, düzenleyici kuruluşların, destekleyenlerin, katkıda bulunan, emek verenlerin ve Danışma Kurulumuzun sayesinde zenginleşti, düş olmaktan çıktı, gerçeğe dönüştü...

NEDEN KARAGÖZ İLE ŞARLO?

Çünkü;

- * İkisi de 'toprakta karınca, suda balık, havada kuştur', Nâzım'dan.
- * İkisi de hakikattir, hayal perdesinden.
- * İkisi de küçük 'büyük' adamlardır ervah-ı ezelden
- * İkisi de koparmıştır ipini, feleğin ellerinden.
- * İkisi de gönül işçisidir, ekmeğini "taştan" çıkarır.
- * İkisi de bitmeyen bir Cumartesi'dir, güneşli günlerden.
- * İkisi de has tembellerdir, aylaklık mektebinden.
- * İkisi de özgür ruhludur, gelecek filan takmayan.
- * İkisi de çomaktır düzenin tekerine, eyvallahları yoktur otoriteye.
- * İkisi de gerçekçidir, imkânsızı isteyen.
- * İkisi de hayalgücüdür, gerçeğin çölünden.
- * İkisi de kaybedecek şeyi olmayan, patlak bir ayakkabı, eski bir ceketten.
- * İkisi de umuttur, sol memenin altındaki cevahirden.
- * İkisi de karaşındır, 'gözü kara' iki sürmeli.
- * İkisi de Parasız Yatılı'dır, devlet dersinden.
- * İkisi de uzanamadığı ciğere, demez 'mundar'. Çıkar alır o yerden.
- * İkisi de çalar göle maya, 'tutar mı ola' demeden.
- * İkisi de şarabi eşkıyadır, Robin Hood, Dadaloğlu, Bedrettin meşrebinden.
- * İkisi de Karagöz'dür, Şarlo iken; Şarlo'dur Karagöz iken.

Aydan Çelik

DESTEKLEYEN KURULUŐLAR

Fransız Kültür Merkezi

İtalyan Kültür Merkezi

Belgesel Sinemacılar Birliği

Digital Kültür

DMS

Martı Matbaası

Çınar Copy Center

Ankara Ekin Sanat Merkezi

Yeni İnsan Yeni Sinema Dergisi

Nâzım Hikmet Kültür Merkezi (NHKM)

İda Reklam Ajansı

YeŐilçam Sineması

Ankara Sanat Tiyatrosu (AST)

İzmir Konak Belediyesi

Küba Büyükelçiliği

Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi

Kimya Müh. Odası İstanbul Şubesi

İstanbul Tabip Odası

DANIŞMA KURULU

Ahmet Soner (Yönetmen)

Ali Sekmeç (Yazar)

Arif Keskiner (Yazar, Film Yapımcısı)

Aytaç Arman (Oyuncu)

Celal Başlangıç (Gazeteci, Yazar)

Enis Rıza (BSB, Yönetmen)

EŐber Yağmurdereli

Hilmi Etikan (Film-r, Yönetmen)

IŐın Turgut (BSB, Yönetmen)

Mehmet Açar (SİYAD)

Rutkay Aziz (Oyuncu, Yönetmen, ÇASOD Başkanı)

Sadi Çilingir (SİYAD yesi ve AvŐar Film-TMC Basın Koordinatörü)

Semir Arslanyürek (Senarist, Yönetmen)

Tahsin İŞbilen (BSB, Yönetmen)

Yalçın Güzelce (Oyuncu)

Z. Tl Akbal Süalp (SİYAD, ğretim Görevlisi)



DOSTLARIMIZ

Küba Büyükelçiliği 1. Sekreteri Alejandro Simancas'a
İda Reklam Ajansı'ndan Tayfun İşbilen'e,
BSB'den Tahsin İşbilen'e
İllüstrasyonumuzun yaratıcısı ve afişimizin son halini almasında emeği geçen
Aydan Çelik'e,
Basın tanıtımında emeği geçen sevgili gazeteci dostlarımız Mahmut Hamsici'ye,
Ömer Özgüner'e, Cengiz Semercioğlu'na
Serdar Pehlivanoğlu'na,
Ertem Göreç'e,
Erman Film'e,
Hüseyin Kaçar'a,
Dinçer Aslan'a,
Ali Sekmeç'e,
Hakan Ganimgil'e,
Belgesel Sinemacılar Birliği'ne,
Bizi kırmayıp İngiltere'den festivalimize katılan sevgili Ergin Yıldızoğlu'na,
Film temini konusunda çok büyük desteklerde bulunan ABD'den Mehmet
Bayram'a,
Steve Zeltzer'e,
Festival tanıtım broşürünün editörlüğünü üstlenen Aylin Aydoğan ve Funda
Başaran'a ve tasarımını yapan Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencisi
Turan Berker Akdevelioğlu'na,
Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Haluk Geray'a,
Gönüllü çevirmenlerimiz Mehmet Bayram, Melike Işık, Tuğçe Oktay, Esin Uçal,
Gülden Yazgan, Aykut Kılıç, Ebru Gültekin Ilıcalı, Serdar Aygün, Şirin Baykan,
Ayşe Özkan, Meral Camcı, Murat Çakır, Barkın Karslı, Hakan Paşalı, Güvenç
Küçüktok, Ayşe Çetinbaş, Ali Ergin, Ahmet Meriç Şenyüz, Ali İhsan, Milyar
Hükümen, Onur Süner, Doğa Erhan, Aslı Takanay'a, Ali Yıldızalp'a,
Filmlerin altyazı çalışmalarının en önemli aşamalarından olan timecode
çözümünde emek harcayan dostlarımız Nevra Erten, Pınar Hocoaoğulları, Ümit
Erdoğdu, Özen Taçyıldız'a,
Filmlerin altyazı teknik işlerini gerçekleştiren
Çağdaş Oğuz, Fahrettin Yılmaz, Alaattin Timur, Erdinç Gök'e, Onur Süner'e,
Festival gazetesine katkılarından ötürü karikatürist Hicabi Demirci'ye, gazete-
ciler Cengiz Alkan ve Hakan Bayhan'a
Teşekkür ediyoruz...

DESTEKLEYENLER



ida

DÜZENLEME KOMİTESİ

Festival'in Düzenleyici Örgütleri:

Halkevleri

Sendika.Org

DİSK Sine-Sen

DİSK Basın-İş

Türk-İş Hava-İş

Türk-İş Petrol-İş

DİSK Birleşik Metal-İş

FESTİVAL YÜRÜTME KOMİTESİ

Önder Özdemir

Tufan Sertlek

Mehmet Tok

Haşmet Camcı

Özlem Güngör

Alaattin Timur

Nalan Ulutürk

Pınar Hocaoğulları

Funda Başaran

Özgür Tüfekçi

Festivalle ilgili Ayrıntılı Bilgi İçin:

İnternet adresi: <http://www.festival.sendika.org/>

Tel: 0212 245 82 65

Fax: 0212 245 70 10

E – posta: festival@sendika.org





At / The Horse

1981, 116'

Yönetmen / Director: Ali Özgentürk

Senaryo / Script: Işıl Özgentürk

Görüntü Yönetmeni / Cinematography:

Kenan Ormanlar

Müzik / Music: Okay Temiz

Kurgu / Editing: Yılmaz Atadeniz

Oyuncular / Cast: Genco Erkal, Harun

Yeşilyurt, Güler Ökten, Ayberk Çölok,

Yaman Okay

Yapım / Production: Asya Film, Kentel
Film

Özgeçmiş / Biography

Ali Özgentürk, 1945'te Adana'da doğdu. Ortaokul yıllarından başlayarak tiyatroyla iç içe yaşayan sanatçı, Adana Şehir Tiyatrosu'nda profesyonel oyuncu oldu.

Radyo ve dergi deneyimleri de yaşayan Özgentürk, 1966'da bütün Türkiye'yi dolaşan TÖS Tiyatrosunda oynadı. 1967'de İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'ne girdi ve altı yıl sonra buradan mezun oldu. 1971'den itibaren sinemaya yöneldi, kamera asistanlığı, senaryo yazarlığı yaptı ve belgesel filmler çekti. İlk konulu kısa metrajlı filmi "Ferhat'ı" 1974'te gerçekleştirdi. Aynı yıl ilk uzun metrajlı film senaryosu olan "Endişe'yi" yazdı, filmini Şerif Gören çekti. 1975'te yarı belgesel filmi "Yasak'ı" yaptı, bu filmle iki yıl sonra Moskova'da ikincilik ödülü aldı. 1978'de Zeki Ökten'in "Sürü" filminde ikinci yönetmen olarak çalıştı. Bir yıl sonra ilk uzun metrajlı filmi olan "Hazal'ı" çekti ve birçok festivalden ödülle döndü. 1981'de kotardığı ikinci filmi "At'la" da benzer başarıları yineledi.

Ali Özgentürk was born in Adana in 1945. The director, who lived in the world of theatre since his high school years, became a professional actor in the Adana Municipal Theatre. Özgentürk who also worked in radio and magazines acted in the TÖS (Union of Turkish Teachers) Theatre which toured all of Turkey in 1966. The next year he attended the Sociology Department of the Istanbul University and graduated after six years. From 1971 on, he focused his attention on cinema. He worked as a camera assistant and scriptwriter, and has made documentaries. His first short was made in 1974. In the same year he wrote his first feature film script Anxiety which was directed by Şerif Gören. In 1975 he shot the semi-do-

cumentary Forbidden and got the second award in Moscow. In 1978 he worked as the second director in Zeki Ökten's The Herd. One year later he made his first feature Hazal, which was awarded at several festivals. His second film The Horse reached a similar success.

Filmografi

2004 Kalbin Zamanı
2000 Balalayka
1998 Mektup
1997 Sır
1996 Yerçekimli Aşklar
1991 Çıplak
1987 Su da Yanar
1985 Bekçi Murtaza
1982 At
1979 Hazal

Ödüller

1982, Antalya Film Festivali'nde En İyi Erkek Oyuncu ve En İyi Yardımcı Kadın ödüllerini, ("At")
1982, İkincilik Ödülü Sao Paolo;
1982, İkincilik Ödülü Valencia;
1983, Büyük Ödül Lecce;
1983, yılında da Sinema Yazarları'nın En İyi Film Ödülü, En İyi Erkek Oyuncu, En İyi Kadın Oyuncu, En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu ve En İyi Görüntü Yönetmeni Ödülleri
1985, Tokyo Film Festivali Büyük Ödülü'nü aldı.

Özet / Synopsis

Özgentürk, "At'ta" yalnızca okumakla sınıf atlanabileceği gerçeğini yansıtan ideolojiyi eleştirmiyor. Bu eleştiri ile ortak yönleri yokmuş gibi gözükken, ama temelde birleşen diğer sorunlara da kıyasından köşesinden el atıyor. Günümüzün yaygın ve geçerli kültürü haline sokulan arabesk olgusunu Urfa şivesiyle bir güldürü türü olarak ortaya koyarken, eğitim sistemimizdeki dengesizliği ve çarpıklığı, sınırları bürokrasiye dek uzanan bir başka görüntüyle izleyene hissettiriyor. Küçük anekdotlar halinde zaman zaman ironi türünde ortaya konan bu eleştiriden televizyon ve sinema da hisselerine düşeni alıyor tabii. Bir de görüntülerle bir çırpıda geçirtilen, ama çağrışımları ve anımsatmaları pek de görüntülenmesindeki gibi



geçici olmayan sahneler var ki, bunları da yönetmenin usta işi simgesel anlatımına bağlamak gerek. “At’ın” en başarılı yanlarından biri de, kişilik yaratma zenginliğinden geliyor.

In The Horse, Özgentürk doesn't criticize that ideology which reflects the fact that one can skip classes by education. He also touches on other problems that seem to have no common aspects with this criticism. While putting forth the arabesque fact, turned into the widespread and accepted culture of our day, as a sort of comedy with the Urfa dialect, he makes the audience feel the imbalance and warp in our education system with another image the borders of which reach to the flanks of bureaucracy.

TV and cinema also get their share of this criticism which is set forth in small anecdotes, sometimes ironically. Finally there are scenes that are passed over with fluttering images but the associations and remembrances of which are not at all as transient as that, a feat that should be linked to the masterly symbolic narration of the director. One of the richest aspects of The Horse is its richness in the creation of personalities.

Düşman / The Enemy

1980, 157'

Yönetmen / Director: Zeki Ökten

Senaryo / Script: Yılmaz Güney

Görüntü Yönetmeni / Cinematography:

Çetin Tunca

Müzik / Music: Yavuz Top

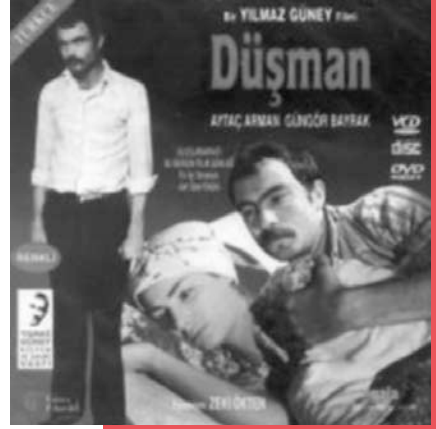
Kurgu / Editing: Zeki Ökten

Oyuncular / Cast: Aytaç Arman, Güngör

Bayrak, Güven Sengil, Kâmil Sönmez

Yapım / Production: Asya Film, Kentel

Film



Özgeçmiş / Biography

1941 yılında İstanbul'da doğdu, 1959'dan itibaren yönetmen yardımcısı olarak Lütfü Akad, Halit Refiğ ve Atif Yılmaz'la çalıştı. Yönetmenlik kariyerine "Kadın Yapar" (1972) filmi ile başladı. Senaryolarını da kendisinin yazdığı her türden film yaptı. Yılmaz Güney'in senaryosunu yazdığı "Sürü" ile uluslararası film festivallerinden 11 ödül kazandı.

Born in 1941 in Istanbul, he became an assistant director in 1959 and worked with Lutfi Akad, Halit Refig and Atif Yilmaz. He started his directing career with Woman Does It (1972). He made films of every kind and also wrote their scripts. His film The Herd (1978) written by Yilmaz Guney won eleven awards in international film festivals.

Seçilmiş Filmografi

- 2002 Gülüm - My Rose
- 1999 Güle Güle - Raindrop
- 1995 Hep Aynı - Always The Same (kısa film)
- 1988 Düttürü Dünya - The Queer World
- 1987 Yoksul - The Poor
- 1986 Davacı - The Plaintiff
- 1985 Ses - The Voice
- 1984 Pehlivan - The Wrestler
- 1982 Faize Hücum - Rush on Interest
- 1979 Düşman - The Enemy

1978 Sürü - The Herd
1977 Çöpçüler Kralı - King of Dustmen
1976 Kıpıcılar Kralı - King of Porters
1975 Hanzo - Redneck
1974 Askerin Dönüşü - Return of the Soldier
1973 Ağrı Dağı'nın Gazabı - Wrath of Mount Ararat
1972 Kadın Yapar - Woman Does It
1963 Ölüm Tuzağı - Death Trap



Ödüller

1980, Uluslararası Berlin Film Şenliği'nde "İnsani değerleri ve toplum yaşamını en iyi dile getiren" film olarak Jüri Özel "En İyi Senaryo" ödülü ve Katolik Kilisesi "Büyük Ödül"ü

Özet / Synopsis

Düşman, Sürü'den sonra Yılmaz Güney'le Zeki Ökten'in ikinci birlikteliğinin ürünüdür. Film, işsiz İsmail ile gözü gecekondumsu evinin çok ötelinde olan karısı Naciye'nin öyküsüdür. İşsizliğin ve onun doğal uzantısı olan yoksullukla çaresizliğin parçaladığı bu evlilik dramında küçük insanların her türlü sömürü karşısında ufalanıp yok oldukları, baba ile oğulun, kardeş ile kardeşin, dost ile düşmanın çatışması yaşananın her anına uygun bir çizgide anlatılıyor.

Enemy is the product of the second co-operation of Yılmaz Güney, with Zeki Ökten after The Herd. Enemy is the story of the life of İsmail, an unemployed man, and his wife Naciye, who aims much farther than her shanty of a house with only one room. In this drama of a marriage disrupted by unemployment plus poverty and destitution which are its natural results; in this adventure where small people are broken into crumbs and get destroyed when faced with all kinds of exploitation; the conflicts of father with son, brother with brother, and friend with foe are narrated in line with every moment of that which has been experienced in reality.

Rosa Luxemburg / Die Geduld der Rosa Luxemburg

1986, 123',

Yönetmen / Director: Margarethe von Trotta

Senaryo / Script: Margarethe von Trotta

Görüntü Yönetmeni / Cinematography: Franz Rath

Müzik / Music: Nicolas Economou

Kurgu / Editing: Dagmar Hirtz

Oyuncular / Cast: Barbara Sukowa, Daniel Olbrychski, Otto Sander

Yapım / Production: Eberhard Junkersdorf; Regina Ziegler



Özgeçmiş / Biography

Margarethe Von Trotta, 21 Şubat 1942'de Berlin'de doğdu. 1960'larda film kolektifleri için çalıştığı, kısa filmlerin senaryo yazımına ve yönetimine katkıda bulunduğu Paris'e taşındı. Fassbinder ve Schlöndorff gibi tanınmış Alman yönetmenlerin filmlerinde rol aldı ve eleştirmenlerce beğenildi. 1971'de ilk eşinden ayrılarak, Schlöndorff'la evlendi. Yönetmenin pek çok filminin senaryo yazımına katkıda bulundu ve 1975'te Schlöndorff'la birlikte "Katharina Blum'un Çiğnenen Onuru" filminin çekti. 1977'de sadece ilk tek başına yönettiği filmi olan *Zweite Erwachen der Christa Klages*, *Das Feature* adlı filmi çekti.

*Margarethe von Trotta was born in Berlin in 1942. In the 1960s she moved to Paris where she worked for film collectives, collaborating on scripts and co-directing short films. She also pursued an acclaimed acting career, starring in films by well known German directors such as Fassbinder, and Volker Schlöndorff. In 1971, von Trotta divorced her first husband (with whom she had a child) and married Schlöndorff. She co-wrote many of the scripts for his films, and in 1975 the two of them co-directed "The Lost Honor of Katharina Blum". In 1977, von Trotta directed her first solo feature *Das Zweite Erwachen der Christa Klages*, (1978).*

Filmografi

1994, Das Versprechen - Vaat

1993, Il Lungo Silenzio - Uzun Sessizlik

1990, L'Africana

1988, Paura e Amore - Korku ve Aşk: Üç Kızkardeş

1987, Felix
1986, Rosa Luxemburg
1983, Heller Wahn
1981, Die Bleierne Zeit
1979, Schwestern Oder Die Balance Des Glücks
1978, Zweite Erwachen der Christa Klages, Das Feature
1975, Die Verlorene Ehre Der Katharina Blum- Katharina Blum'un Çiğnemen Onuru

Ödüller

1986, Cannes Film Festivali, En İyi Kadın Oyuncu Ödülü
1986, Alman Film Ödülleri, Üstün Başarılı Film Ödülü ve Üstün Başarılı Kadın Oyuncu Ödülü
1987, Alman Sinema Derneği, En İyi Film Ödülü

Özet / Synopsis

Film, devrimci Rosa Luxemburg'un yaşamı ve mektuplarını temel alan bir yaşam-öyküsüdür. Devrimci faaliyetleri nedeniyle Polonya'da hapse mahkum olması, 1905'te yarım kalan Rus Devrimi'ne katılması, Birinci Dünya Savaşı'na muhalefeti ve sonunda Karl Liebknecht ile birlikte politik cinayete kurban gidişi öykünün temel noktalarını oluşturmaktadır.

Film based on the life and letters of revolutionary Rosa Luxemburg. The story follows her imprisonment in Poland for subversive activities, her involvement in the aborted 1905 Russian revolution, her opposition to the first World War, and finally the dual murder of her and Karl Liebknecht in 1919.



İşçi Sınıfı Cennete Gider / *La classe operaia va in paradiso*

1971, 111'

Yönetmen / Director: Elio Petri

Senaryo / Script: Elio Petri, Ugo Pirro

Görüntü Yönetmeni / Cinematography: Luigi Kuiveiller

Müzik / Music: Ennio Morricone

Kurgu / Editing: Ruggero Mastroianni

Oyuncular / Cast: Gian Maria Volonte, Mari-
angela Melato, Salvo Randone, Gino Pernice,
Mietta Albertini, Luigi Diberti

Yapım / Production: Ugo Tucci for Euro Inter-
national Films



Özgeçmiş / Biography

Elio Petri, 29 Ocak 1923'te Roma'da doğdu. Babası bakırcı ustasıydı. Roma'nın işçi mahallelerinde büyüdü. Macar kalkışmasına dek, İtalyan Komünist Partisi üyesiydi. 1956'da partiyi terk etti. Petri, çalışma yaşamına L'Unita için film eleştirileri yazarak başladı. Roma Üniversitesi'nden edebiyat konusunda bir diplomaya sahipti. Sinema kariyerine ise senaryo yazarı olarak başladı. Yönetmen olarak çıkışını, 1961 yılında "Assassin" ile yaptı. Daha sonra, "The Tenth Victim" (1965), Oscar ödüllü "Her Türlü Şüphenin Üzerinde bir Yurttaş Hakkında Soruşturma" (1970) ve 1972'de Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye ile ödüllendirilen "İşçi Sınıfı Cennete Gider" adlı filmlerin de dahil olduğu iyi örülmüş sosyopolitik yergileri ile tanınır hale geldi. Kısa kariyerinde, 1960 ve 70'lerin başlıca politik sinemacılarından birisi olarak ün yaptı. İtalyan sinema tarihinin uluslararası üne kavuşmuş yönetmenleri arasındadır.

Elio Petri was born in Rome on January 29th, 1923 into a modest family, his father being a coppersmith. He grew up in the working-class area of the city. He was a member of Italian Communist Party until the Hungarian rising. In 1956 he left the party. Petri got his start working as a film critic for the communist newspaper L'Unita. Prior to that he had earned a degree in literature from Rome University. He began his film career as a scriptwriter. Petri made his feature-film directorial debut in 1961 with Assassin. He subsequently became known for making stylish, tightly woven sociopolitical satires that include The Tenth Victim (1965), his Academy Award-winning Investigation of a Citizen Above Suspicion (1970), and Lulu the Tool, which was awarded the Grand Prize at the 1972 Cannes Film Festival. In

his brief career, Elio Petri became renowned as one of the major political filmmakers of the 1960s and 1970s. He was also among the directors who achieved an international stature for the Italian cinema for the third time in its history.

Seçilmiş Filmografi

1979, Le Buone notizie
1978, Le Mani sporche
1976, Todo modo
1973, La Proprietà non è più un furto
1971, La Classe operaia va in paradiso
1970, Indagine su un cittadino al di sopra di ogni sospetto
1969, Un Tranquillo posto di campagna

Ödüller

1972, Cannes Film Festivali, Altın Palmiye



Özet / Synopsis

Lulu çalışkan bir işçidir ve bu nedenle patronları tarafından sevilmektedir ama kendi işçi arkadaşları ondan nefret etmektedir. Sendika, patronlara karşı bir mücadeleye başlatmaya karar verir. Lulu bu karara bir iş kazası sonucu parmağını kaybedene kadar destek vermez. Bu olaydan sonra işçilerin gerçek yaşam koşullarını anlar ve sendikal mücadeleye destek vermeye karar verir.

Lulù is a real hard worker. For this reason he is loved by the masters and hated by his own colleagues. The unions decide agitations against the masters. Lulù doesn't agree till he cuts, by accident, one of his own fingers. Now, after he understood the worker's conditions, he agrees the unions and participates to the strike.



Matewan / Matewan

1987, 132'

Yönetmen / Director: John Sayles

Senaryo / Script: John Sayles

Görüntü Yönetmeni / Cinematography:
Haskell Wexler

Müzik / Music: Mason Daring

Kurgu / Editing: Sonya Polonsky

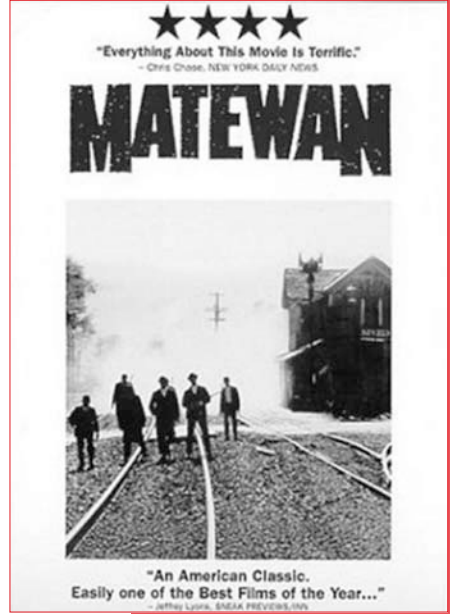
Oyuncular / Cast : Chris Cooper, Will
Oldham, Jace Alexander

Yapım / Production: Peggy Ragski, Ma-
ggie Renzi

Özgeçmiş / Biography

Sayles, Schenectady, New York'ta doğdu. Bir Katolik olarak yetiştirildi ve daha sonra kendisini Katolik ateist olarak tanımladı. Ebeveynlerinin her ikisi de yarı İrlandalıdır. Et paketleyiciliği ve bir günlük işlerle yaşamını kazanırken, dergilere öyküler yazmaya başladı ve sonunda iki romanını bastırdı. "Pride of the Bimbos" (1975) ve Union Dues (1977) isimli romanlarının ikisi de çok iyi eleştiriler almasına rağmen, ticari bir başarı kazanamadı. Sayles, Roger Corman'ın yanında sinema alanında çalışmaya başladı. Senaryo yazarak kazandığı 60.000 dolar ile ilk filmi olan "Return of the Secaucus 7" adlı filmi çekti. Sayles senaryo yazarlığı ve yönetmenlik yanında, filmlerinden pek çoğunun kurgusunu kendisi yaptı, kendi filmlerinde ve başka filmlerde oyuncu olarak rol aldı ve iki filmin de yapımcılığını üstlendi. Film çalışmaları yanında, diğer medya alanlarına da katkıda bulundu. TV dizileri yaratarak televizyon alanında pek çok iş yaparken, Bruce Springsteen'in kliplerinin pek çoğunu da yönetti.

Sayles was born in Schenectady, New York on September 28, 1950. He was raised Catholic and took to labeling himself "a Catholic atheist". Both of Sayles' parents were of half Irish descent. Supporting himself with jobs as an orderly, a day laborer, and a meat packer, he began to write, submitting stories to magazines and eventually publishing two novels. Both Pride of the Bimbos (1975) and Union Dues (1977) met with positive critical notices but little financial success. Sayles got his start in film working with Roger Corman. Taking \$60,000 earned from screenwriting, Sayles directed his first feature, "Return of the Secaucus Seven" (1980). On top of writing and directing, Sayles has edited most of his films, acted



in his own movies and many others, and served as executive producer for two films. In addition to his feature-film work, Sayles has made many contributions to other media. He has done extensive television work, such as creating TV series and has helmed several of Bruce Springsteen's best music videos.

Seçilmiş Filmografi

2007, Honeydripper
2004, Silver City
2003, Casa de los Babys
2002, Sunshine State
1999, Limbo
1997, Men With Guns
1996, Lone Star
1994, The Secret of Roan Inish
1992, Passion Fish
1991, City of Hope
1988, Eight Men Out
1987, Matewan
1984, The Brother from Another Planet
1983, Lianna
1983, Baby It's You
1980, Return of the Secaucus 7



Ödüller

1988, Independent Spirit Awards, Best Cinematography
1988, Political Film Society, USA, Human Rights, PFS Award

Özet / Synopsis

Gerçek bir olaya ve karakterlerin gerçek kişilere dayandığı "Matewan", yerel, siyah ve İtalyan gruplarından oluşan kömür işçilerinin, sendika örgütleyicisi olan Joe Kenehan'ın önderliğinde şirket yöneticilerine ve silahlı eşkıyalara karşı verdikleri sendika kurma mücadelelerini anlatıyor.

Coal miners, struggling to form a union, are up against company operators and gun thugs; Black and Italian miners, brought in by the company to break the strike, are caught between the two forces. Union activist and ex-Wobbly Joe Kenehan, sent to help organize the union, determines to bring the local, Black, and Italian groups together. Drawn from an actual incident; the characters were based on real people.

Grev / Stachka / Strike /

1925, 82'

Yönetmen / Director: Sergei M. Eisenstein
Senaryo / Script: Grigori Aleksandrov, Sergei M. Eisenstein, Ilya Kravchunovsky, Valeryan Pletnyov

Görüntü Yönetmeni / Cinematography: Eduard Tisse

Kamera Asistanları / Camera Assistants: Vasili Khvavtov, Vladimir Popov

Sanat Yönetmeni / Art Direction: Vasili Rakhals

Yönetmen Asistanları / Assistants to the Director: Grigori Alexandrov, Ilya Kravchunovsky, Alexander Levshin

Oyuncular / Cast: Ivan Klyukvin, Alexander Antonov, Grigori Alexandrov, Mikhail Gomarov, Maxim Strauch, I. Ivanov, Boris Yurtsev, Judith Glizer



Özgeçmiş / Biography

1898'de doğdu. Bir mimarın oğlu olan Eisenstein Petrograd'da İnşaat Mühendisliği eğitimi aldı. 1917'de Çarlığın devrilmesinden sonra, Kızılordu'da mühendis olarak görev aldı. İzleyen yıllarda Moskova Proletkult Tiyatrosu'na dekorcu ve yönetmen olarak katıldı. 1924'te ilk filmi olan "Grev'i" yönetti. 1931'de Avrupa ve Amerika'yı kapsayan geziye çıktı. SSCB'ye döndükten sonra, Devlet Sinema Enstitüsü'nde sinema dersleri verdi. Son filmi, 1944-1946'da çekilen, iki bölümlük "Korkunç İvan'dır". "Film Duyumu" ve "Film Biçimi" gibi kuramsal kitapları da vardır. Kariyeri boyunca sekiz film yapmış olmasına rağmen, hem yaptıklarıyla hem de yazdıklarıyla, film kuramında yeni kavramlar yaratarak, sinemanın 19. yy öncellerinin –Viktoryan tiyatro- ötesine nasıl geçebileceğini gösterdi.

Born in 1898. The son of a affluent architect, Eisenstein attended the Institute of Civil Engineering in Petrograd as a young man. With the fall of the tsar in 1917, he worked as an engineer for the Red Army. In the following years, Eisenstein joined up with the Moscow Proletkult Theater as a set designer and then director. He directed "The Strike" in 1924 as a first film. He In 1931, he started to his journey including Europe and America. After he went back to USSR, he taught cinema in State Cinema Institute. His last two films is "Ivan The Terrible" as two part

which are directed in between 1944-1945. He has books which include essays on cinema theory like *Film Form and Film Sense*. Though he made only seven films in his career, he and his theoretical writings demonstrated how film could move beyond its nineteenth century predecessor--Victorian theater-- to create abstract concepts.

Seçilmiş Filmografi

1928, October Ekim

1925, Potemkin Zırhlısı

1944-1945, Ivan The Terrible

1941, Seeds of Freedom



Özet / Synopsis

Rusya'da Çarlık döneminde bir fabrika alanındaki huzursuzluk ve işçiler arasında yapılan grev planları, işçilerin arasındaki ajanlar aracılığı ile yönetime bildirilir. Bir işçi haksız yere hırsızlıkla suçlanınca kendisini asar ve bunun üzerine işçiler greve gider. Başlangıçta, işçilerin evlerinde ve toplu taleplerini geliştirmeye çalıştıkları kamusal alanlarda heyecan vardır. Daha sonra, grev uzadığında, yönetim

işçilerin taleplerini reddeder, hem aileler hem de tüm şehir endişeyle açlığı fark ederler. Lumpenlerin arasından provokatörler devşirilir, şehrin polis ve itfaiye birimleri işçilere problem çıkarır, ajanlar kendi kirli işlerini yaparlar ve grevcileri durdurmak için ordu şehre ulaşır.

In Russia's factory region during Czarist rule, there's restlessness and strike planning among workers; management brings in spies and external agents. When a worker hangs himself after being falsely accused of thievery, the workers strike. At first, there's excitement in workers' households and in public places as they develop their demands communally. Then, as the strike drags on and management rejects demands, hunger mounts, as does domestic and civic distress. Provocateurs recruited from the lumpen and in league with the police and the fire department bring problems to the workers; the spies do their dirty work; and, the military arrives to liquidate strikers.

Diyet / Blood Money

1974, 90'

Yönetmen / Director: Ömer Lütfi Akad

Senaryo / Script: Ömer Lütfi Akad

Görüntü Yönetmeni / Cinematography: Gani Turanlı

Oyuncular / Cast: Hülya Koçyiğit, Hakan Balamir, Erol Taş, Erol Günaydın

Yapımcı / Producer: Erman Film (Hürem Erman)

Özgeçmiş / Biography

1916'da doğdu. İstanbul Yüksek İktisat ve Ticaret Okulu Maliye Bölümü'nü bitirdi. Bankacılık sektöründe çalıştıktan sonra, ilk filmi olan "Vurun Kahpeye" ile sinemaya başlangıç yaptı. Filmleri ile, Türk sinemasında yeni bir tarz yarattı ve Yönetmenler Kuşağı olarak anılan dönemin öncülerinden birisi haline geldi. 70'lerde kendisinin başyapıtı sayılan ünlü "Gelin/Düğün/Diyet" üçlemesini gerçekleştirdi. Ardından da, tercih etmediği koşulların etkisi ile sinema alanından çekildi. TV için bazı uyarlamalar yönetti. Mimar Sinan Üniversitesi Sinema ve TV Enstitüsü'nde dersler verdi. Akad, Türk sinemasının en önemli yönetmenlerinden birisidir.

Born in 1916. He studied Economics. After working in the banking sector, he debuted as film director with Kill the Whore (1949). With his films, he established a unique style for Turkish cinema and became one of the pioneers of the period called Directors' Generation. In the seventies he realized the famous trilogy The Bride / The Wedding / The Sacrifice which is considered his masterpiece. Afterwards, forced by the unfavorable conditions, he withdrew from the cinema. He directed some adaptations for TV. He taught at the Cinema and TV Institute of the Mimar Sinan University. Akad, is one of the most important directors of Turkish cinema.

Filmografi

1980, Tanrının Bağıışı Orman

1975, Diyet

1974, Esir Hayat

1974, Düğün

1973, Gökçe Çiçek

1973, Gelin

1972, Yaralı Kurt

1971, Vahşi Çiçek

1971, Mahşere Kadar

1971, Bir Teselli Ver

1969, Seninle Ölmek İstiyorum [renkli]



1968, Vesikalı Yarım
1968, Kader Böyle İstedi
1967, Kurbanlık Katil
1967, Kızılırmak Karakoyun
1967, Ana
1966, Sırat Köprüsü
1966, Hudutların Kanunu
1964, Tanrı'nın Bağışı Orman
1962, Üç Tekerlekli Bisiklet
1961, Sessiz Harp
1960, Dişi Kurt
1959, Yangın Var
1959, Yalnızlar Rıhtımı
1959, Cilalı İbo'nun Çilesi
1958, Zümrüt
1958, Ana Kucağı
1957, Meyhanecinin Kızı

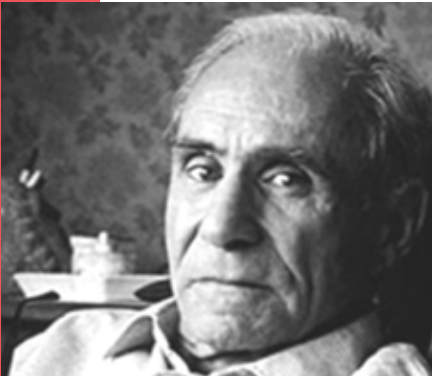
1957, Kara Talih
1956, Ak Altın
1955, Meçhul Kadın
1955, Kalbimin Şarkısı
1954, Vahşi Bir Kız Sevdim
1954, Kardeş Kurşunu
1954, Görünmeyen Adam İstanbul'da
1954, Bulgar Sadık
1953, Katil
1953, Çalsın Sazlar Oynasın Kızlar
1953, Altı Ölü Var
1952, Kanun Namına
1952, İngiliz Kemal
1951, Tahir ile Zühre
1951, Arzu ile Kamber
1950, Lüküs Hayat
1948, Vurun kahpeye

Ödüller

1975, 12. "Antalya Film Şenliği"nde, Hülya Koçyiğit "En Başarılı Kadın Oyuncu", Erol Taş da "En Başarılı Yardımcı Erkek Oyuncu" ödülü aldılar.

Özet / Synopsis

Film, "Gelin, Düğün ve Diyet" üçlemesinin sonuncusudur ve bir işçi ile köyünden kente göç etmiş iki çocuklu bir kadının hikâyesini anlatır. "Diyet", İstanbul kentinin farklı koşullarına alışmaya ve burada hayatta kalmaya çalışan gurbetçi fabrika işçilerinin yaşam mücadeleleri ve Türkiye'de iç göç ve onun sonuçları hakkında güçlü ve dramatik bir öyküdür.



This film is the third one of "Bride, Wedding and Blood Money" triad and focuses on the story between a worker and a women with two children who immigrated from a village to the city center. Diyet is a powerfull and dramatique story about the internal migration and its consequences in Turkey and the live struggle of migrant factory workers to adapt to and survive in the very different conditions of urban Istanbul.

Demiryolcular / *The Navigators*

2001, 91'

Yönetmen / Director: Ken Loach

Senaryo / Script: Rob Dawber

Görüntü Yönetmeni / Cinematography: Mike Eley

Müzik / Music: George Fenton

Oyuncular / Cast : Dean Andrews, Thomas Craig, Joe Duttine, Steve Huison

Yapım / Production: Rebecca O'Brien



Özgeçmiş / *Biography*

1936'da Warwickshire'da (İngiltere) doğdu. St. Peter College'ta hukuk eğitimi aldıktan sonra tiyatroya yöneldi. Yapımcı Tony Garnett'la birlikte, evsizlere ilişkin yasaların değişmesine doğrudan katkı sunan "Cathy Come Home"

(1966) gibi çok beğenilen, bir dizi belgesel drama yaptı. 1967 tarihli "Poor Cow" ile sinemaya adım attı. Halen Britanya'da tüm zamanların en iyi filmlerden biri olarak nitelendirilen "Kes" (1969) ile ün kazandı. Sonraki 20 yıl, dağıtımı doğru dürüst yapılmayan ya da asla yayınlanmayan filmlerin (örneğin 80'lerin başında İngiltere'yi sarsan büyük madenci greviyle ilgili belgesel) yarattığı moral bozukluğuyla geçti. Fakat 1990'larda, onu Avrupa'nın en büyük yönetmenleri listesine kesin olarak yerleştiren bir dizi ödüllü filmle ("Riff-Raff", "Hidden Agenda", vb) görkemli bir geri dönüş yaptı.

Born in Warwickshire (UK) in 1936. After studying law at St. Peter's College, Oxford, he branched out into the theatre, performing with a touring repertory company. This led to television, where in alliance with producer 'Tony Garnett' he produced a series of docu-dramas, most notably the devastating 'Cathy Come Home' 1966), whose impact was so massive that it led directly to a change in the homeless laws. He made his feature debut Poor Cow the following year, and with Kes in 1969 he produced what is now acclaimed as one of the finest films ever made in Britain. However, the following two decades saw his career in the doldrums with his films poorly distributed and his TV work in some cases never broadcast (most notoriously, his documentaries on the 1984 miners' strike). But he made a spectacular comeback in the 1990s, with a series of award-winning films ((Riff-Raff, Hidden Agenda, etc) firmly establishing him in the pantheon of great European directors.

Filmografi

- | | |
|--|--|
| 2006, The Wind that Shakes the Barley | 1995, Land and Freedom |
| 2005, Tickets | 1995, A Contemporary Case for Common Ownership |
| 2004, Fond Kiss... | 1994, Ladybird Ladybird |
| 2002, 11'09''01 - September 11
(İngiltere bölümü / segment
United Kingdom) | 1993, Raining Stones |
| 2002, Sweet Sixteen | 1990, Hidden Agenda |
| 2001, The Navigators | 1990, Riff-Raff |
| 2000, Bread and Roses | 1986, Fatherland |
| 1998, My Name Is Joe | 1984, Which Side Are You On? |
| 1998, McLibel (1998) | 1980, The Gamekeeper |
| 1997, The Flickering Flame | 1979, Black Jack |
| 1996, Carla's Song | 1969, Kes |
| | 1967, Poor Cow |

Özet / Synopsis

Esken devletin kontrolünde olan İngiliz Demiryolları için çalışan bir grup arkadaşın özelleştirmeden sonra çok sayıda küçük, birbiriyle rekabet eden, ihale kapmaya çalışan özel firmalardaki çalışma koşullarını anlatıyor. İşçiler özelleştirmenin tahrip edici sonuçlarıyla karşı karşıya kalıyor. Tüm bu süreç ise her özel demiryolu şirketinin kâr amacı güden organizasyonlara dönüşmesine ve maliyetleri düşürebilmek için düşük seviyeli hizmet sunmasına neden oluyor. İngiltere'de son zamanlarda meydana gelen bir dizi tren kazasının da tesadüf sonucu olmadığı filmde vurgulanıyor.

A group of friends in 1995 work in the Yorkshire for the ex-state owned: British Rail, which meanwhile has been completely fragmented in a tremendous number of small private companies that compete one against the other in order to be more



competitive and gain the different bids. This group of railway workers, face the privatisation of British Rail and its devastating consequences. This situation leads the whole structure of each private company to a very profitable organisation offering a very poor service that has to save money from any single item of the fixed/variable costs structure of the economic statement. It is not by chance that England has been the frame of several train accidents during the last years.

Otobüs / The Bus

1976, 87'

Yönetmen / Director: Tunç Okan

Senaryo / Script: Tunç Okan

Görüntü Yönetmeni / Cinematography: Güneş Karabuda

Müzik / Music: Zülfü Livaneli, Leon Francoli, Pierre Favre

Kurgu / Editing:

Oyuncular / Cast : Tuncel Kurtiz, Tunç Okan, Aras Ören, Hasan Gül

Yapım / Production: Pan Film



Özgeçmiş / Biography

1942 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Dişçilik Fakültesi'ni 1963 yılında bitirdi. Bir derginin yaptığı yarışma ile 1964 yılında oyuncu olarak sinemaya girdi. İlk filmi "Veda Öpücüğü"dür. Üç yıl macera filmlerinde rol aldıktan sonra, Türkiye'yi terk ederek Almanya'ya, ardından da İsviçre'ye gitti. İsviçre'de asıl mesleği olan diş hekimliği yaptı. "Otobüs" ilk filmidir.

Born in 1942, in İstanbul. He graduated from the Faculty of Dentistry, University of İstanbul in 1963. He has entered cinema by a Magazine competition in 1964 as a player, his first film was Goodbye Kiss. After acting in adventure movies for three years, has left Turkey and gone to Germany, then to Switzerland to practice his actual profession as a dentist. The Bus is his first film.

Filmografi

1974, Otobüs

1984, Cumartesi Cumartesi

1992, Fikrimin İnce Gülü

Ödüller

Taormina Altın Charbye

Karlovy Vary Uluslararası Sanat Edebiyat ve Sinema Ödülü

Don Quixote Ödülü

Strasbourg Uluslararası İnsan Hakları Film Festivali Ödülü

Portekiz, Santarem Festivali Büyük Ödül

FIPRESCI Özel Ödülü

Özet / Synopsis

Film Türk işçilerin iş bulma umuduyla İsviçre'ye gitmeleri ve orada yaşadıklarını konu ediniyor. Kiralık bir otobüsle İsviçre'ye giden işçilerin paraları ve pasaportları çalınıyor; otobüs de onlar



çalışırken 24 saat açık olan bir alışveriş merkezinin önüne terk ediliyor. Yemek almak için dışarı çıkmak zorunda kalana dek işçiler kayıp ve şaşkın bir biçimde otobüsün içinde bekliyorlar. Paraları olmadığı için alışveriş merkezine giren işçilerden biri donmuş bir göle düşerek hayatını kaybediyor. Bir diğeri ise ölümüne neden olabilecek bir tartışmaya girmek zorunda kalıyor. Sonuçta polis alışveriş merkezinin

önündeki terk edilmiş otobüsü fark ediyor ve işçiler, itirazlarına rağmen zorla otobüsten çıkartılıyorlar.

The Turkish workers in this movie are in traveling by specially "chartered" bus to Switzerland to find work when their money and passports are stolen, and the bus, with them in it, is abandoned in the middle of a 24-hour shopping mall. Lost and puzzled, they remain with the bus until the need to eat and relieve themselves drives them to make forays into the mall. One falls into an icy river and dies, another has a nasty encounter which possibly leads to his death in an alley. Finally, the police notice the abandoned bus, and the men, protesting, are removed from it.

Asayiş Berkemal / All Quite

1967, Ahmet Soner, 9'

Samim Kocagöz'ün "Teneke" adlı eserinden uyarlanmıştır. İşgüzar bir bekçinin uzun ve yorucu bir kovalamacanın ardından, yoksulluğunun gerçek yüzüyle karşılaşmasının öyküsü.

Asayiş Berkemal has been adapted from "Teneke" which is a story of Samim Kocagöz. It's a story of an obsessive night guard who is confronted with real aspects of poverty after a long and exhausting pursuit.



İçteki Ateş / The Fire Within

2002, Shri Prakash, 58'

Son 150 yılda Hint Kömür Endüstrisi, Jharkhand halkı ve çevrenin başına gelenler üzere dokunaklı bir film. "İçteki Ateş" şiddet karşıtı olan ve Gandhi felsefesine inanan Oraon Kabilesi'nin dini "Tana Bhagahst"a inanan insanların, topraklarının günümüzde Maoist silahlı yeraltı güçlerinin şiddetine maruz kaldığı acılı bir dönüşüm sürecini anlatıyor.



This is an emotional film about the story of India coal industry, Jharkhandians and environmental problems for 150 years. "The Fire Within" is about people who are against violence and believe in "Gandhi" philosophy. These people who believe in "Tana Bhagast" which is a religion of Oraon" clan are anxious about their terriotary. Because their land is under the violence of "Maoist" armed illegal group.



Hiddet / NeueWut

2005, Martin Kessler, 90'

1990'lardan itibaren Batı Avrupa'da beklenilmeyen gelişmeler yaşanmaya başlamıştır. Sosyal demokrat ya da "sosyalist" hükümetler daha önceleri Margaret Thatcher ya da diğer neo-liberal politikacılar tarafından önerilen reformları savunmaya başlamışlardır. Almanya'da Yeşiller'le birlikte koalisyon hükümeti kuran

Sosyal Demokrat Parti (SDP) sosyal kesintileri de kapsayan reformları hayata geçiren parti olmuştur. Belgesel Almanya'da bu tür politikalara karşı neden çok az muhalefet yapıldığını sorgulamaktadır. Sendikalar, SDP ile çok yakın ilişkiler geliştirdiği için bu reformlara direniş gösterememiş, sosyal hareketten uzak kalmaya karar vermiş ve mücadele etmeden vazgeçmeyi tercih etmiştir. Reformlara karşı gösteriler spontane bir şekilde farklı farklı şehirlerde başlamış ve küçük sol kanat partilerin koordinasyonu ile gerçekleştirilmiştir.

Since the 1990's, something unexpected has been happening in western Europe. Social-democratic or "socialist" governments committed to reforms that had previously been suggested by Margaret Thatcher and other neo-liberal politicians. In Germany, the Social-democratic party (SDP) who formed the government coalition together with the Greens, was the party which pushed neo-liberal reforms that included painful social cuts. This documentary shows why there was so little opposition against this policy. The labor unions are personally to closely intertwined with the SPD that they cannot really oppose its policy. The unions decided to part from the social movements and essentially give up before the fight. The demonstrations started spontaneously in many cities. Coordination efforts by minor left-wing parties.

Mardi Gras: Çin Malı / Mardi Gras: Made in China

2005, David Redmon, 74'

“Mardi Gras: Çin Yapımı” izleyiciyle işçiyi, bir tüketim maddesi olan Mardi Gras boncukları aracılığıyla birbirine tanıtıyor. Film, Çin'den Amerika'ya kadarki üretim zincirini kişiselleştirerek kültürel ve ekonomik küreselleşmeye meydan okuyor. Yönetmen, dünyadaki en büyük Mardi Gras boncuk fabrikasında çalışan dört genç kadın işçinin hikâyelerini izleyerek, onların ekonomik gerçekliklerine, fedakârlıklarına, daha iyi bir hayata duydukları özleme ve bir fabrika yerleşkesinde yaşayıp çalışmanın yarattığı zorlu disipline dair ipuçları sunuyor.

Mardi Gras: Made in China provides a global connection by introducing workers and revelers to each other through a disposable commodity: Mardi Gras beads. The film confronts both cultural and economic globalism by humanizing the commodity chain from China to the United States. Redmon follows the stories of four teenage women workers in the largest Mardi Gras bead factory in the world, providing insights into their economic realities, self-sacrifice, and dreams of a better life, and the severe discipline imposed by living and working in a factory compound.

Ödüller / Awards

Yerli (U.S.) ve uluslararası festivallerde 18 ödül kazanmıştır.



Dayanışmanın Sınırları Yoktur: Neptune Jade'in Seferi / *Solidarity Has No Borders: The Journey of the Neptune Jade*

2005, Labor Video Project, 26'

Belgesel, Neptune Jade gemisine yönelik uluslararası bir işçi boykotunu anlatmaktadır. Boykot, İngiltere Liverpool'da grev gözcüsü hattını geçmeyi reddederek işten çıkarılan 500 işçiyi desteklemek amacıyla gerçekleştirilmiştir. Neptune Jade gemisi boykotlar sonrası, San Francisco, Kanada ve Japonya'da yükünü boşaltamamış; Tayvan'a gitmek ve ismini değiştirmek zorunda bırakılmıştır. Bu geminin işçiler tarafından uluslararası düzeyde boykotu, uluslararası işçi birliğinin ve işçi hareketinin tarihsel bir örneğidir.



This documentary video shows the international labor boycott of the ship the Neptune Jade. The boycott was organized to support 500 fired dockers in Liverpool England who refused to cross a picket line. The ship "Neptune Jade" was unable to unload in San Francisco, Canada and Japan and was forced to go to Taiwan where they changed the name. The international labor boycott of this ship is a historic example of international labor solidarity and action by workers around the world.

Gündelikçi / Housekeeper

2006, Emel Çelebi, 50'

43. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde En İyi Belgesel ödülünü alan film, kırsal kesimden kente göç eden ve hayatlarını başkalarının evlerini temizleyerek kazanmaya çalışan kadınların hikâyesini anlatıyor. Yönetmen Emel Çelebi bu belgesel hakkında şunları söylüyor: "Bu kadınların kesinlikle bir hakları yok. Sosyal güvenceleri, sigortaları ve sendikaları yok. Bu kadınlar aynı zamanda kendi evlerini de temizliyorlar; dolayısıyla da yaptıkları iş gerçek bir iş olarak görülüyor. Tüm gün çalışmalarına rağmen ev temizlemek bir emek olarak algılanmıyor."



The film, which won the "Best Documentary" award at the 43rd Antalya Golden Orange Film Festival, tells the story of those rural women, who after migrating to urban areas, make their living by cleaning other people's houses. About her documentary, Çelebi says the following: "These women have absolutely no rights. They have no social security, no insurance, and no unions. They clean their own homes as well so housekeeping does not seem like real job. They work all day yet house cleaning isn't considered labor."

Ödüller / Awards

2006, 43. Antalya Altın Portakal Film Festivali En İyi Belgesel Ödülü.



Tambogrande: Mangolar, Cinayet ve Madencilik / Tambogrande: Mangos, Murder, Mining /

*2006, Ernesto Cabellos Damian
ve Stephanie Boyd, 85'*

Peru'nun kuzeyinde küçük bir kasaba olan Tambogrande'de yaşayanlar, 1999'da, Fujimori hükümetinin, bölgelerinde madencilik yapması için çokuluslu bir şirket

olan Manhattan Minerals şirketine gizlice imtiyaz verdiğini öğrendiler. Şirketin yapacağı maden arama çalışmaları kasabadaki evlerinin yarısının başka bir yere taşınmasını gerektirecek ve bir tarım bölgesi olan bu toprakların ve yeraltı sularının kirlenmesine neden olacaktı. Film, protesto hareketinin lideri olan mango üreticisi Godofredo Garcia Baca'nın öncü çabalarını da kapsar şekilde bölgenin tarihini anlatmaktadır.

In 1999, the residents of Tambogrande, a small town in northern Peru, learned that the Fujimori government had secretly granted mining concessions on their land to the multi-national corporation, Manhattan Minerals. The company's plans for an open-pit gold mine would involve relocation of half of the town's residents, and contaminate the soil and ground water in this agricultural region famous for its fruit orchards. The film traces the history of the region, including the pioneering efforts of mango farmer Godofredo Garcia Baca, the leader of the protest movement.

Yapıcılar / Karkeren Avahiyan / The Builders

1999, Özkan Küçük, Savaş Boyraz, Hülya Yavuz, Turan Cihanbeyli (Mezopotamya Kültür Merkezi Grup Çalışması), 23'

Çeşitli etnik gruplardan gurbetçi inşaat işçileri İstanbul'un dışında, sosyal yaşamdan uzak, modern yapılar inşa ediyorlar ve geçici olarak bir daha asla yaşamayacakları bu binalarda kalıyorlar.

The expatriate builders come from different nations built modern buildings far from the city center and modern life and they stay in these bulidings temporarily in which they can never live.



Dünyanın Kadın İşçileri / Ouvrieres Du Monde / Working Women of the World

2000, Marie-France Collard, 53'



Dünyanın Kadın İşçileri, "Levi Strauss Europe" şirketinin ucuz işgücü arayışı içinde endüstriyel üretimini Avrupa'dan, Endonezya, Filipinler ve Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelere kaydırma sürecini anlatıyor. Belgesel, şirketin Belçika ve Fransa'daki 4 fabrikasını kapatarak 1400 kişinin işine son verdiği kriz anına tanıklık ediyor.

Working Women of the World focusing on Levi Strauss & Co., follows the relocation of garment production from western countries to developing countries such as Indonesia, the Philippines, and Turkey. This documentary testifies the crisis moment when the company closed its four factories in Belgium and France and terminated 1400 workers employment.



5 Fabrika: Venezüella'da İşçi Denetimi / 5 Factories: Worker Control in Venezuela

2006, Dario Azzellini ve Oliver Ressler, 81'

Bu filmde, Venezüella'da yaşanan siyasi ve toplumsal değişimlerle ilişkili olarak, üretim alanının nasıl değiştiğine, değişik bölgelerden beş büyük işletme, bir tekstil şirketi, bir alüminyum atölyesi, bir domates fabrikası, bir kakao fabrikası ve bir kâğıt fabrikası gösterilerek odaklanılmaktadır. Beş üretim alanında görüntülenen önderler, alternatif örgütlenme yolları ve işçi denetimi modelleri konusundaki görüşlerini sunmaktalar. Beş fabrikada durum değişiklikler göstermekte, fakat

hepsi üretim ve yaşama dair daha iyi biçimler aramak konusunda ortaklaşmaktalar. Fakat "5 Fabrika" tüm cevapları verdiği iddiasında değildir. Venezüella işçi mücadelesi'nin karşılaştığı soruları basitçe ortaya koymaktadır.

In this film regarding political and social change in Venezuela, it is focused on the changes in productive sphere are demonstrated with five large companies in various regions: a textile company, aluminum works, a tomato factory, a cocoa factory, and a paper factory. The protagonists portrayed at the five production locations present insights into ways of alternative organizing and models of workers' control. The situation in the five factories varies, but they share the common search for better models of production and life. But, "5 factories" does not pretend to give any answers. It simply relays the questions faced by the Venezuelan workers' movement.

Hector Giraldo: Bir Kolombiyalı'nın Öyküsü / Hector Giraldo: A Colombian Story

2004, Julie Rosenberg, 25'

Hector Giraldo, ölüm tehditleri alan Kolombiyalı bir sendikacıdır. Kolombiyayı terk ederek, AFL-CIO destekli bir program aracılığı ile bir yılını ABD'de geçirir. Film Hector'un ABD'deki bir yılını, ABD'li sendika-

cılarla onların sorunları üzerine çalışırken, bir yandan da onları, ABD Gündümlü Kolombiya Planı'nın kendi yaşamını da tehdit eden paramiliter şiddeti nasıl desteklediği konusunda eğitmeye çalışmasını anlatmaktadır.

Hector Giraldo is a Colombian man whose life is threatened by paramilitaries because of his union work. In the face of death threats Hector decides to leave Colombia and spend a year in the U.S. through an AFL-CIO sponsored program. This documentary follows Hector during his time in the U.S. as he works with American unions on their issues while trying to educate Americans about how the US funded Plan Colombia supports paramilitary violence that has threatened his life.



Özelleştirme Hakkında Üç Dakikalık İşçi Videoları / 3 Minutes Privatization

2005, Japan LaborFest, 30'

Belgesel, 2005 Japonya İşçi Filmleri Festivali'nde gösterilen 3 dakikalık işçi videolarından oluşan bir seçkidir. Bu koleksiyon Japonya'daki işçilerin ve ailelerinin artan sömürüye karşı verdikleri mücadelede yaşamlarından kesitler sunuyor.

This documentary is a selection of 3 minute labor videos from Japanese LaborFest 2005. This collection gives a spice of the lives of Japanese working and their families as they fight against increasing exploitation.



Dünyanın Öteki Yüzü / La Espalda del Mundo

2000, Javier Corcuera, 89'

Bu belgesel, Peru'da taş kırıcı olarak çalışan çocuk işçiler, Türkiye'den bir Kürt siyasi mülteci Mehdi Zana ve Mississippi'de bir idam hücresinde sonunu bekleyen mahkûmlar ve ailelerinden yola çıkarak "dünyanın öteki yüzüne" bakmaktadır. Dünyanın öteki yüzünde, insanlar aynı acı dolu ve trajik kaderi ve hükmedilen, eziyet dolu ve en temel insan haklarını ve insan onurundan mahrum bir yaşamı paylaşmaktadırlar.

This documentary looks at "the back of the world": small children working as quarrymen in Peru, Kurdish political refugee from Turkey Mehdi Zana, and families and inmates awaiting the end on Mississippi's Death Row. In the back of the world, people share one painful and tragic fate, life lived, dominated, tortured, and stripped of basic human rights and dignity.

Ödüller / Awards

2000, The OCIC Award at the Havana Film Festival.

2000, The Honorable Mention Award at the San Sebastian International Film Festival.

2000, Havana Film Festivali, OCIC Ödülü.

2000, San Sebastian Uluslararası Film Festivali, FIPRESCI Özel Mansiyon Ödülü.

İki Meksikâ'nın Hikayesi / *Maquila: A Tale of Two Mexicos / Maquila:*

2000, Saul Landau, 60'

Filmde, ticari küreselleşmenin Meksika üzerindeki etkileri, maquiladoralara, ABD şirketlerinin mülkiyetindeki fabrikalarda çalışan ucuz Meksika emeğine odaklanarak ele alınmaktadır. Film, işçilerle, fabrika yöneticileriyle, hükümet yetkilileriyle, ordu mensuplarıyla, yerli köylülerle ve iktisatçılarla yapılan söyleşiler ve arşiv görüntüleri aracılığıyla, varolan krizin tarihsel arkaplanı ve kadın işçilere yönelen tecavüz ve cinayetlerle sonuçlanan tehlikeli koşullar, hükümetin Zapatista ayaklanmasını bastırma çabalarının bir parçası olan Meksika ordusu ile yerli halk arasındaki kırsal çatışmalar, bu fabrikaların yarattığı çevre kirliliği gibi diğer boyutlarını göstermektedir.

This video examines the impact of corporate globalization on Mexico, focusing on the maquiladoras, U.S.-owned factories employing cheap Mexican labor. The film reveals historical background and other aspects of the present crisis, including the environmental disasters generated by these factories, their unsafe environment, which has resulted in an unsolved series of brutal rapes and murders of young women employees, and violent rural confrontations between the Mexican Army and Mayan peasant farmers as part of the government's efforts to suppress the Zapatista rebellion by interviews with workers, factory managers, government officials, army officers, indigenous peasants and economists.



Işık Dağı / *Montana de luz*

2005, ICAIC, Guillermo Centeno, 54'

Küba devriminin başarıları arasında en bilineni, sağlık sistemidir. Kübalı doktorlar ve sağlık çalışanları, çoğu üçüncü dünya ülkesi olan 70'ten fazla ülkede hizmet vermektedirler. Işık dağı, Küba sağlık yardımının tüm dünyada yoksullara nasıl yardım ettiğini belgelemek üzere Honduras, Haiti, Guatemala, Mali, Namibia, Burkina Faso ve Botswana'ya uzanan bir ortak belgesel projesidir. Guatemala'da sel ve Namibia'da kavurucu sıcaklar gibi zorluklarla karşılaşan Kübalı doktorlar, bu ülkelerin sıradan halkının derdine derman olmayı başarıyla gerçekleştirmektedir. Işık Dağı, yaşam ve ölümün ve gülmenin ve acı çekmenin, en alaycı izleyicilerin bile kalbini yumuşatacağından emin olduğumuz öykülerine ilişkindir.

The most known achievement of the Cuban revolution is healthcare system. Doctors and paramedics from Cuba, who serve in more than seventy countries, are for many in the Third World their only life-line. Mountain of Light" is a collaborative documentary project which ranged over Honduras, Haiti, Guatemala, Mali, Namibia, Burkina Faso and Botswana to document how Cuban medical aid has been helping the poor in those countries. Facing challenges like floods in Guatemala and the searing heat of Namibia, Cuban doctors have successfully helped ease the pain of ordinary people in these countries. Mountain of Light relates stories of life and death, of laughter and pain in a way which is sure to tug at even the most cynical viewers heartstrings.



Savulun Kadın Savaşçılar Geliyor! / Paso a las Luchadoras / Open the Road to the Women Fighters

2004, *Ojo Obrero*, 33'

Arjantin'de özgürlük mücadelesi veren binlerce kadının öyküsü, yedi kadın ve onların mücadeleleri üzerine odaklanılarak anlatılıyor. Arjantinli kadınlar, üzerlerindeki baskının kapitalist sosyal sistemden kaynaklandığını görmekte ve işçi kadınların gücü için savaşılabilmenin yolunun bağımsız bir işçi örgütlenmesiyle mümkün olabileceğini bilmektedirler.



Thousands of women in Argentina have taken up the struggle for liberation. Open the Roads to the Women Fighters focuses on seven women day-to-day struggles. These Argentine women see that their oppression is created by the capitalist social system and in Argentina and the creation of an independent assembly of the working class as the way forward for the fight for working woman's power.



Oaxaca Tarzı Medya İşgali / La Tomade los Medios Estilo Oaxaqueno / The Taking of the Media- Oaxacan Style /

2006, *Independent Journalists*, 18'

Bu film, Öğretmenler Sendikası'nın Oaxaca Şubesi desteğiyle yerel televizyon ve radyo istasyonlarını işgal eden ve yayın yapmaya başlayan kadınlar hakkındadır. Bu belgesel neden yaptıklarını, nasıl yaptıklarını ve neden yapılması gerektiğini anlatmaktadır.

The Taking Of The Media- Oaxacan Style is a documentary about women with the support of the Teachers Union Section 22 of Oaxaca occupied and ran the TV station and radio stations in this town. This documentary shows why they did this, how it was done and why it must be occupied.



İşçinin Ölümü / *Workingman's Death*

2005, Michael Glawogger, 122'

Michael Glawogger digital çağda, teknolojik gelişmelerin ağır el işçiliğini ortadan mı kaldırdığını, yoksa sadece görünmez hale mi getirdiğini soruyor. Yönetmen bu sorunun yanıtını, dünyanın farklı yerlerinden beş işçi portresine

odaklanarak vermeye çalışıyor. Ukrayna'daki madenciler, Endonezya'daki kükürt madencileri, Nijerya'daki kasaplar, Pakistan'daki gemi işçileri ve Çin'deki çelik işçilerini konu alan belgesel akademik alandaki tartışmaların aksine işçi sınıfının varlığını hâlâ koruduğunu gözler önüne seriyor.

Michael Glawogger wonders if, in the digital age, heavy manual labor is disappearing, or maybe just becoming invisible. The documentary focuses on a group of miners in Ukraine, a group of brimstone miners in Indonesia, butchers in Nigeria, ship workers in Pakistan and steelworkers in China. Despite the debates in academic works, this documentary shows "labor class" still exists.

Ödüller / Awards

- 2005, Gijón International Film Festival Special Jury Award.
- 2005, London Film Festival Grierson Award.
- 2005, Leipzig DOK Festival FIPRESCI Prize.
- 2005, Gijon Uluslararası Film Festivali Jüri Özel Ödülü.
- 2005, Londra Film Festivali Grierson Ödülü.
- 2005, Leipzig DOK Festivali FIPRESCI Ödülü.

Dünyanın Yeni Hükümdarları / *The New Rulers of the World*

2002, John Pilger, Alan Lowery, 53'

Küresel ekonominin sonuçlarını Endonezya'yı merkeze alarak açıklayan belgeselde küreselleşme tartışılıyor. Bir taraftan küresel olarak yaygınlaşmış şirketler anlatılırken diğer taraftan hayatında hiç telefon konuşması yapmamış, günde iki dolardan az para kazanan insanların, temiz su kaynaklarına ulaşma imkânı olmadığı için ishalden ölen çocukların hayatları gösterilerek yoksulluğun küreselleşmesi anlatılıyor.

In order to examine the true effects of globalization, Pilger turns the spotlight on Indonesia. Globalisation is a disingenuous term. On the surface, it is instant financial trading and global conglomerates; beneath this gloss, it is the globalisation of poverty, a world where most human beings never make a phone call and live on less than two dollars a day, where 6,000 children die every day from diarrhea because most have no access to clean water.



Ödüller / Awards

Chicago International Television Competition Special Award
Columbus International Film and Video Festival Honorable Mention
Chicago Uluslararası Televizyon Yarışması Özel Ödülü
Columbus Uluslararası Televizyon ve Video Festivali Mansiyon Ödülü

Ülke, Yağmur ve Ateş: Oaxaca Raporu / *Land, Rain and Fire: Report From Oaxaca*

2006, Tami Gold, Gerardo Renique, 28'

Öğretmenlerin daha iyi ücret ve öğrencileri için daha iyi eğitim koşulları talepleriyle başlayan mücadelelerini anlatan bir belgesel. Yerli halkın en yoğun olarak yaşadığı ve gelir düzeyinin çok düşük olduğu yerleşim birimlerinden biri olan Oaxaca, ülkede, okuldan ayrılma oranının da en yüksek olduğu yerlerden. Ülke, Yağmur ve Ateş, eğitim şartlarının iyileştirilmesi için mücadele eden öğretmenlerin nasıl baskılara uğradıklarını ve verdikleri mücadelenin neo-liberalizmin insanların hayatlarının her alanına uzanan maddi sonuçlarına karşı bir mücadele olduğunu anlatıyor.

What began as a teachers' strike for better wages and more resources for students has erupted into a massive movement for profound social change in the state of Oaxaca. With the largest indigenous population in Mexico, the state of Oaxaca is also one of the poorest and has the highest rate of school dropouts. Land, Rain and Fire analyzes the structural violence and poverty that motivates the ongoing struggle, and makes clear, with every Oaxaqueño interviewed, that the movement in Oaxaca is a struggle against neo-liberalism and its tangible effects on the lives of the people.



Behice Boran: Son Nefesine Kadar / Behice Boran: Until Her Last Breath

2006, Mehmet Demir, Sinan Önelge, Özlem Öz, Emre Özkapı, Kaya Özkaracalar, Barış Özkaya, İlke Temeltaş, 115'

Türkiye'nin öncü sosyologlarından, ilk barış eylemcilerinden, Türkiye İşçi Partisi parlamenti ve son genel başkanı, aynı zamanda Türkiye'nin ilk kadın parti başkanı olan Behice Boran'ın karakteri-

ni, yaşamını ve mücadelesini perdeye getiriyor. 1 yıl süren çekimler sırasında, Behice Boran'ı bizzat tanımış olan çok sayıda siyasetçi, sendikacı, akademisyen ve sanatçıyla yurtiçinde ve yurtdışında gerçekleştirilen röportajlar üzerinden Boran'ın çok yönlü kişiliğinin bilim-insanı, siyasetçi, kadın ve anne yönleri sergileniyor ve özellikle Türkiye'nin ve dünyanın aydınlık geleceğine yönelik mücadelesinde son nefesine kadar yılgınlık göstermemiş olmasına dikkat çekiliyor.

Behice Boran: Until Her Last Breath brings to the screen the character, life and struggle of Behice Boran, one of Turkey's pioneer sociologists and first peace activists, the parliamentarian and last chairperson of the Workers Party of Turkey, who also happened to be Turkey's first political party leader woman. Through interviews conducted over a year with several politicians, labor union leaders, academicians and artists who had known her personally, the documentary presents the scientist, politician, woman and mother aspects of the multi-facted identity of Boran and points out to her determination to continue her struggle for a bright future for Turkey and the world until her last breath.





Tumba

2006, İlkay Kopan, 15'

Tumba, temel olarak Zonguldak'ta kömür madenlerinin etkilediği yaşamları konu almaktadır. Bir yandan, maden ocaklarında çalışan işçilerin işe giriş nedenlerini, çalışma koşullarını, iş süreçlerini ve iş sonrası yaşamlarını anlatmaya

çalışırken, diğer yandan madenlerde çalışmayı tercih etmeyen bölge halkının çalışmama nedenlerine ve madenler hakkındaki düşüncelerine yer vermektedir.

Tumba, basically tells the story of the people's life that has been influenced by coal mines. While it shows their reason to work there, the condition of working in coal mine, what happens in there and how their lives go on after retirement, it also mentions why the other people who don't prefer to work in the coal mine don't want to work in there and what they think about coal mines.

Güzel Şehir / Sundar Nagri / The City Beautiful

2003, Rahul Roy, 78'

Delhi'de işçi sınıfının ikamet ettiği küçük bir kasaba olan Sundar Nagri'de yaşayan ve hayata tutunmak için mücadele veren iki ailenin hikâyesi anlatılıyor. Sundar Nagri'de yaşayan pek çok aile dokuma sektöründe çalışıyor ve küreselleşme rejimi nedeniyle son on yıldır kademeli olarak el tezgâhı dokumacılığı geleneğinin yok olmaya başladığına tanıklık ediyorlar

The story of two families in Sundar Nagri, a small working class colony in Delhi, struggling to make sense of a world, which keeps pushing them to the margins. Most families residing here come from a community of weavers. The last ten years have seen a gradual disintegration of the handloom tradition of this community under the globalisation regime.



Hakikat / Alethea / The Truth

2007, Petra Holzer Özgüven, Ethem Özgüven, 41'

Çokuluslu şirketler 1989-1990 yıllarından başlayarak Türkiye'de siyanürlü ayrıştırma yöntemiyle altın çıkarmak amacıyla lisanslar aldılar. Bu süreci başından beri takip ediyor ve 1995 yılından bu yana belgeliyoruz. Bugün Türkiye'nin yaklaşık 600 ayrı noktasında altın buldular ve bu altını çıkarmak istiyorlar. Bunu çıkarırken kullanacakları yöntem de "siyanürle özütleme yöntemi." Tüm dünyada bu yöntemle altın çıkarılan maden sayısının 1000 civarında olduğu düşünülürse bu sayının Türkiye ve onun ekosistemiyle bağlantılı önemi daha iyi anlaşılacaktır. Bergama ve çevresindeki 17 köyün halkı 1990-1991 yıllarından başlayarak bu maden işletmesine karşı bir direniş başlatmış ve bu direnişi 17 yıldır sürdürmektedir.

Since the year of 1989 multinational mining companies have been coming to Turkey in order to mine gold with the cyanide leaching process. Available documents show that they own about 600 licences in Turkey alone. If one keeps in mind that there are about 1000 mines using that processing method worldwide, the importance of the issue for the ecological system in Turkey could be clearly understood. Euro-gold, an Australian and Canadian joint venture is one of them. In 1989 the people living in Bergama and the 17 villages in the surroundings started to resist against the gold mine. They have been going on with their movement ever since. This documentary tries to show the methods of the company and the reasons and realities for the resistance movement of the people.



Dünyanın Dört Bir Yanındaki Emekçi Kadınlar / *Transnational Tradeswomen*

2006, Vivian Price, 62'

Dünyanın dört bir yanındaki emekçi kadınlar, UC Irvine'de doktorasını almadan önce, ABD'de inşaat sektöründe çalışan yönetmen Vivian Price tarafından anlatılan bir yol hikâyesi ve kişisel ve politik bir yolculuktur. Vivian Price, uluslararası işçiler ve 1995 yılındaki Pekin konferansının örgütleyicilerinden esinlenerek, kadın inşaat işçilerinin ABD dışında karşı karşıya oldukları çalışma koşullarını ortaya çıkarmaya çalışmıştır. Film, Tayland, Tayvan, Singapur, Hindistan, Pakistan ve Japonya'dan şantiye görüntülerinin, yaşamları hakkında konuşan kadın işçilerin sesi ile birlikteliğinden örülmüştür.

Transnational Tradeswomen is a road trip, a personal and political journey narrated by the director Vivian Price, who, before earning her Doctorate at UC Irvine, worked in the construction industry in the US. Inspired by international workers and organizers at the Beijing Conference in 1995, she set out to discover the conditions of work women construction laborers faced outside the US. The film weaves together perspectives from Thailand, Taiwan, Singapore, India, Pakistan and Japan by juxtaposing footage shot at construction sites with the voices of women laborers who talk about their lives.



Dikmen Vadisi: Direniş / *The Dikmen Valley: Resistance*

2006, Dinçer Aslan, Tuğçe Çetin, 26'

Dikmen Vadisi, Ankara'nın en lüks dairelerinin, villalarının bulunduğu Dikmen'in orta yerinde bulunan bir gecekondular mahallesidir... Gecekondularını yıkarak, gecekondularını evlerinden ederek diplerine kadar gelen lüks binalar Dikmen Vadisi'nin kapısını çaldığında, Vadi halkı evlerini bu rant projesine teslim etmemeye karar verdi. Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı İ. Melih Gökçek'e ve evlerini tehdit eden Kentsel Dönüşüm Projesi'ne karşı "insanca yaşanabilir bir konut" talebiyle yola koyulan Vadi halkı bir yılı aşkın süredir, basın açıklamalarından, yürüyüşlere, yıkım ekiplerine karşı fiili direnişlerden barikatlara uzanan eylemlerle yıkım ekiplerine geçit vermedi. Mahalle halkı bu süre içerisinde barınma hakkı mücadelesinin hem öğrenciliğini hem öğretmenliğini yaptı. "Dikmen Vadisi: Direniş" bu uzun mücadele sürecinin iki aylık bir dönemine bakıyor. Dikmen Vadisi'nde halen bin kadar konut direnişlerine devam ediyor...



A documentary about mass urban forced resettlements in the capital city of Turkey, Ankara. The footages are shoot by the film collective and the poor by themselves, a mother and her son. Dikmen Valley is a shanty-town just located beside the most luxurious houses and villas. When these luxurious buildings knocked the doors of the shanty town settlers, the people of the valley decided to resist the resettlement project. The poor are organized this time and seek their rights for decent life and settlement. The people demanded "decent housing rights", opposed the urban transformation project and didn't give way to the destruction of their livelihoods for over a year by boycotting, press declarations, marches and barricades. actions. They were both the students and the teachers of the struggle for decent housing right. The documentary follows their struggle throughout the year. And the final clashes between the people and the police. The resettlement attempt has been ruled out by the poor fort the time being. About a thousand houses are still there and defend their rights for a decent housing. And they have inspired even larger resistance movements against extensive resettlement plans in other regions of big cities.



Barikatçılar Moscony Doğrudan Demokrasi

2007, Metin Yeğın, 39'

Mosconi Arjantin'nin kuzeyinde bir kenttir. Özelleştirmeler sonucu tamamıyla işsiz kalanlar anayollara Pıqete-barikat'lar kurarak kente gelen hammaddeyi ve kentten çıkan mamul maddenin çıkışını durdurarak üretimi durdurdular. Bu şekilde edindikleri çalışma programla-

ıyla yaşamlarını sürdürdüler. Fabrikaları işgal ederek atölyeler kurdular, onlarca okul, klinik inşa ettiler. Arjantin isyanının baş aktörü Pıqeteros- barikatçılar hareketinin ilk çıkışı olan bu kentte Doğrudan Demokrasi-Doğrudan Eylem biçimi ile şekillenen bir halk hareketinin öyküsü.

Moscony is a city in Argentina at north. The people who became jobless because of privatization constructed barricades on arterial highways and they stopped production by expropriating raw material comes to the city. So they could survive with the help of this working programme. They constructed workshops by occupying factories; built schools and clinics. This documentary is the story of these democracy fighters.



Alışveriş Merkezi İnşaatı / The Mall

2005, 12'

Yönetmen / Director: Yonatan Ben Efrat
Kurgu / Editing: Shari Ezouz

Film Video48 isimli İsraili belgesel grubu tarafından yapılmıştır. Batı Şeria'dan İsrail'e iş aramak için gelen yüzlerce yasadışı işçinin öyküsünü anlatır. Yerin 3 kat altında kapalı tamamlanmamış bir alışveriş merkezi inşaatında yaşıyorlar. Yaşadıkları yerde su, elektrik ve hava yok.

The Film, produced by the Video48 group (of HPH) tells the story of hundreds of illegal workers that enter Israel from the West Bank to seek a job. They live in abandoned shopping mall, three floors underground, in the foundations of a shopping-mall whose construction was halted. They lack electricity, air or water.

Enternasyonal / *The Internationale*

2000, Peter Miller, 30'

“Enternasyonal”, idealizm ve toplumsal değişim üzerine bir belgeseldir. “Enternasyonal”, dünyanın dört bir yanında yüzlerce dilde umudun ve değişimin marşı olarak söylenmektedir. Film, Pete Seeger, Billy Bragg, Dorothy Healey avd Çin’den, Filipinler’den, Rusya ve diğer ülkelerden insanların hikâyelerini ve “Enternasyonal” yorumlarını içermektedir. Bir şarkının öyküsü aracılığıyla, solun ideallerinin önemi ve bir marşın değiştirme gücü ortaya konulmaktadır.



The Internationale is a documentary about idealism and social change. “The Internationale,” has been sung in hundreds of languages around the world as a song of hope and change. The film features stories and performances by Pete Seeger, Billy Bragg, Dorothy Healey, and people from China, the Philippines, Russia, and elsewhere. Through the story of a song, the film explores the importance of ideals, the fate of the left, and the power of music as a force for change.

Woodstock Film Festival, Best Short Documentary

Ömer Eve Gel / ...mer Come Home

2005, Onur Cihan Serkan Şavk ve Barış Şahin, 29'

“Ömer Eve Gel” siyasi nedenlerle Irak’tan kaçarak Türkiye’ye gelen sığınmacı bir ailenin yaşadıklarına odaklanıyor. Film, Van’da durumu belirsiz olan baba ile Tokat’ta yeni bir yaşamın eşliğinde bekleyen anne ve çocuklarının talihsiz öyküsünü anlatıyor.

Ömer Come Home is focusing on the life of a refugee family who escaped from Irak to Turkey due to the political reasons in Iraq. The Film, is telling the hard luck story of the father who is in Van and his situation is not certain and his children who are in the edge of a new life in Tokat.



Ödüller / Awards

2006, 43'üncü Altın Portakal Film Festivali Ulusal Kısa Film ve Belgesel Yarışması Jüri Özel Ödülü.

2006, 43rd Antalya Golden Orange Film Festival National Short Film and Documentary Contest Special Jury Award.

Bisikletim / My Bicycle

*2006, Esra Var, Seda Özdemir, Er-
can Çof, Tolga Sert, 12'*

Belgeselde, her yıl bahar aylarında Eskişehir'in Alpu ilçesine gelen mevsimlik işçilerin çadır hayatı, çalışmaları ve yaşam koşulları geçici pancar işçisi olan 13 yaşındaki Fevzettin'in gözünden anlatılmaktadır.

In this documentary, life conditions and stories of temporary

workers who come to Eskişehir –one of the big cities of Turkey- in every spring are exposed focusing on a 13 years old child's point of view who is also a temporary beet worker.



Ödüller / Awards

2006, 13. Altın Koza Film Festivali Öğrenci Filmleri Yarışması Belgesel Dalı En İyi Film Ödülü.

2006, 3. Akbank Kısa Film Festivali.

2006, 13th. Golden Cocoon Film Festival Student's Documentary Film Contest Best Film Award.

2006, 3rd. Akbank Short Film Festival.

Arkapan Yazıları

Almanya'daki Pazartesi Yürüyüşleri Ya da Bir Sivil Başkaldırı Denemesi

Murat Çakır

Volkswagen tekelinin personelden sorumlu eski yönetim kurulu üyesi Peter Hartz 2007 Ocak'ında yapılan duruşmalarda para ve tecil edilen bir hapis cezasına çarptırıldığında, Almanya'daki işsizler arasında - az bile! hayıflanmalarına rağmen – memnuniyet hâkimdi. Çünkü yolsuzluk ve rüşvetten yargılanan VW meneceri Peter Hartz, dönemin SPD'li Şansölyesi Gerhard Schröder tarafından bir komisyonun başına getirilmiş ve komisyonun önerileriyle Almanya tarihinin en ağır sosyal kıyım politikalarına tanık olunmuştu.

Kırmızı-Yeşil olarak anılan Schröder-Fischer hükümeti, muhalefetteki Hıristiyan Demokratlar ve liberal FDP ile işbirliğinde 2003-2004 yıllarında Hartz Yasaları adı verilen ve başta işsizler olmak üzere, emekçilerin geneli üzerinde ağır baskılara yol açan uygulamaları kabul etmişti. İşsizlikle değil, işsizlerle mücadele anlamına gelen Hartz Yasaları'nın ağır yaptırımları ve bu yasalarla bağlantılı olan sosyal kesintiler, geniş kesimlerin tepkisini çekiyordu. Nitekim 3 Nisan 2004'te Alman Sendikalar Birliği ve sosyal hareketlerin öncülüğünde Berlin'de 500 bin

insanın katıldığı bir kitlesel yürüyüş yapıldı. Ancak ne bu yürüyüş, ne de aynı günlerde – daha sonra yeni sol partinin kurulmasına neden olacak – Emek ve Toplumsal Adalet Girişimi'nin kurulması, SPD üyeleri için bir çekim merkezi haline gelmesi, hükümete geri adım attıramamıştı. Hükümet ve muhalefet politikacılarının tek bir ağızdan sosyal kıyım politikalarını savunmaları ve egemen medyanın neredeyse her gün işsizlerin “tembel olduklarını ve çalışmak istemediklerini” ispatlamaya çalışması, toplumsal hiddetin



artmasına neden oldu. 2004 Temmuz'unun son günlerinde, uzun süredir işsiz olan Magdeburg'lu Andreas Ehrholdt'un fotokopi ile çoğalttığı bildirilerle “Pazartesi Yürüyüşü”ne çağırmasını başlangıçta hiç kimse kaale almamıştı. Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin yıkılması ile ünlenen Pazartesi Yürüyüşleri'nin böylesi

bir protesto için uygun olmadığı düşüncesi toplumsal ve politik solda hâkim olan görüştü.

Ancak Temmuz sonunda birkaç yüz kişiyle başlayan Pazartesi Yürüyüşleri 30 Ağustos 2004 tarihinde Almanya'nın 200'den fazla kentinde asgari 200 bin kişinin sokağa dökülmesini sağlayıp, eski SPD başkanı Oskar Lafontaine'in de Leipzig'deki mitingde konuşma yapmasıyla, tüm dikkatler Pazartesi'lerine çevrildi.

Yürüyüşler başlangıçta neredeyse kendiliğinden gelişmekteydi. Açıkçası, kafası bozulan sokağa çıkıyordu. Daha sonraları komiteler oluşturuldu ve önce ATTAC gibi sosyal hareketler başta olmak üzere, çeşitli örgütler komitelere katıldı. Sendika yönetimleri, Doğu eyaletlerinde neonazilerin de yürüyüşlere katıldıkları gerekçesiyle, yürüyüşlerin örgütlenmesine resmen katılmadıklarını açıklasalar da, yerel sendika kadroları protestolara destek çıktılar. 30 Ağustos'ta zirveye ulaşan protesto gösterileri böylelikle toplumsal ve politik sol tarafından örgütlenir oldu.

Kendiliğinden gelişen her hareket gibi Pazartesi Yürüyüşleri de hemen akabinde reel değişimlere yol açmadıklarından, yürüyüşlere katılan örgütsüz kesimlerde hayal kırıklığı baş gösterdi. Neonazilerin, eylemlerin sosyal içeriğini faşist ve ırkçı propaganda için kullanma çabaları, marjinal durumda olan radikal sol gruplar arasındaki tartışmaların eylemleri örgütleyen komitelere taşınması ve protesto eylemlerine sahip çıkacak parlamenter güçlerin olmaması, eylemlere katılanların sayısını önemli ölçüde azalttı. Radikal solun, toplumsal hiddetin milliyetçi – kısmen de ırkçı – yanlarını görmemesi ve sendikalı işçiler ile işsizler arasında dayanışmacı bir ağin kurulamaması, Pazartesi Yürüyüşleri'nin etkisini yitirmesine neden oldu.

Ancak eylemlerin bütünüyle etkisiz kaldığını söylemek haksızlık olur. Eylemler, savaş sonrası Almanya tarihinde – Yeşillerden sonra – ikinci kez bir hareketin parti yaratmasını sağladı. Hatta Alman işçi hareketi açısından, 1914'ten bu yana ilk kez sendikalar ile sosyal demokrasi arasındaki evlilikte çatlaklar yaratarak, Batı ve Doğu'nun hiçbir zaman bir araya gelemeyecekleri varsayılan sol güçlerinin ortak sol parti sürecini başlatmasıyla, tarihsel bir adımın atılması sağlandı. Böylelikle Pazartesi Yürüyüşleri'ni taşıyan çeşitli kesimler, sosyal demokratlardan, sosya-





listlere, Marksistlerden komünistlere, hatta sosyal devlet yanlısı Hıristiyanlara kadar çeşitli gruplar bir çatı altında buluşmaya başladılar.

Doğru, Pazartesi Yürüyüşleri hedefi olan Hartz yasaları sürecini geriye döndüremedi. Belki bu açıdan başarısız sayılabilirler. Ancak yürüyüşler, kapitalizmin tarihin son sözü olmadığını yeniden kamu bilincine çıkaran ve örgütlü mücadelenin parlamenter ve parlamento dışı ağını örmeyi hedefleyen yeni

sol partinin temelini oluşturdular. Tarihin cilvesi de denilebilir: DAC'deki devlet sosyalizminin sonunu hazırlayan 1989/90'ların Pazartesi Yürüyüşleri, 2004'ten itibaren demokratik ve özgürlükçü sosyalizmi hedefleyen bir hareketin nüvesi oldular. Bu da hiç küçümsenemeyecek bir başarıdır.

Oaxaca: Bütün İktidar Halklara

Latinbilgi.net

Meksika'nın Oaxaca eyaleti 2006 yılında Mayıs'tan Kasım sonuna kadar bir sokak iktidarına sahne oldu. Kimilerinin Paris Komünü'ne benzettiği bu kalkışma, okulların ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle greve giden öğretmenlerin kadınlar, yerliler, öğrenciler ve ilerici halk kesimlerinin diğer bütün renkleriyle mücadele içinde birleşerek kurduğu Oaxaca Halk Meclisi'nin, çürümüş geleneksel politikaya bayrak açarak kendi iktidarını ilan etmesiyle yaşandı.

Temmuz 2006'da Başkanlık seçimlerine giden Meksika'da seçim öncesi emek kesimi harekete geçmiş Nisan ve Mayıs ayları büyük grevlere sahne olmuştu. ABD'nin desteklediği sağcı Felipe Calderon ile Venezüella'ya yakın duran merkez-solcu Lopez Obrador arasında geçen Başkanlık yarışına



hile karışık Calderon şaibeli bir şekilde Başkan ilan edilince, başkent Mexico City meydanlarında yüz binlerce Obrador yandaşının aylar süren gösterileri başladı. Obrador sokakta durdukça söylemini radikalleştirdi ve Meksika siyasetinin yeniden kurulması gerektiğinden söz etmeye başladı. Diğer yandan Chiapas eyaletinde neo-liberalizme ve geleneksel politikaya karşı bir başka



siyaset ve bir başka iktidar inşa eden Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu, ülkedeki diğer halk güçleriyle birlikte mücadele olanaklarını güçlendirebilmek için başlattıkları Öteki Kampanya'yı ilerletiyordu. Böylesi bir süreçte, halkın sokaktan doğrudan demokrasiye dayanan kendi iktidarını ilan etmesiyle gündeme gelen Oaxaca kalkışmasının Meksika devleti tarafından en büyük tehdit olarak görülmesi boş değildi.

Mayıs ortasında greve giden öğretmenler, taleplerine olumlu yanıt verilmeyince 22 Mayıs'ta kent meydanına kamplar kurarak süresiz bir eylem başlattılar. 7 Haziran'da büyük bir eylem düzenleyen öğretmenler anayolları keserek tüm kentte hayatı durdurdular. Bunun üzerine Vali iki yıl önce şaibeli bir seçimle yönetime gelen ve baskıcı uygulamaları ile tepki çeken Vali Ulises Ruiz 14 Haziran'da saldırı emri verdi. Polisin vahşi saldırısı sonucunda 4 kişi öldü, onlarcası yaralandı ve kamp yıkılarak öğretmenler meydandan atıldı. Ancak öğretmenler daha çatışmanın dumanı dağılmadan kadınlar, işçiler, öğrenciler ve yerlilerle kol kola geri döndüler ve meydanı yeniden ele geçirdiler. 16 Haziran yürüyüşüne 400 bin kişi katıldı. Kadınlar ve öğrencilerin aktif rol aldığı işgallerde hükümet binaları ve TV ve radyo istasyonları işgal edildi.

Talepler Ulises Ruiz'in istifasını da içererek genişlemiş ve mücadele öğretmenleri yanı sıra, kadınların, yerlilerin, işçilerin ve öğrencilerin de mücadelesi olmuştu.

17 Haziran'da Oaxaca Halk Meclisi'nin (APPO) kuruluşu ilan edildi. Ve APPO bu tarihten 25 Kasım'da merkezi yönetimin emriyle harekete geçen federal polisin Oaxaca kalkışmasına son veren büyük saldırısına kadar kent meydanını zapt etti ve kendi iktidarını sürdürdü.

APPO'nun kuruluşundan 25 Kasım saldırısına kadar geçen süre içinde de dönem dönem saldırılar yaşandıysa da kentin kontrolü genel olarak APPO'daydı. Kararlar halkın katılımıyla, halk tarafından alınıyordu. Yakalanan iki hırsızın halk mahke-



mesinde yargılanarak, resmi polis gücüne teslim edilmeden, halk tarafından, direğe bağlanarak teşhirle cezalandırılması da kültür devrimine yönelik bir anıştırma olarak uluslararası kamuoyunun zihinlerinde yer etti.

Devlet tarafından Meksika'nın bir türlü dinmeyen politik krizinin en tehlikeli unsuru ilan edilen Oaxaca direnişi 25 Kasım'da Federal Polis'in terör estirerek gerçekleştirdiği müdahaleyle son buldu. Yüzlerce militan tutuklandı, farklı eyaletlerde hapse atıldı, kaybedildi, işkence gördü.

Ancak APPO meydanı terk etmek zorunda kaldıysa da faaliyetlerini durdurmadı. Tutsaklarla dayanışma için eyalette ve ülke çapında eylemler düzenlendiğinde görüldü ki APPO hâlâ ayakta. Ulises Ruiz'e ve devlet terörüne karşı mücadele devam ederken, APPO'nun yerli örgütlenmeleri Zapatistalar gibi, halk yönetimine/kontrolüne dayalı bağımsız belediyeler kurmaya başladılar. Triqui yerlilerinin eyaletin doğusunda kurduğu "San Juan Copala Özgür ve Özerk Belediyesi" ilk başarılı girişim oldu.

APPO Eyalet Konseyi'nin Oaxaca Eyaleti'nin bir köşesinden seslenen bildirisinde de dendiği gibi, "APPO YAŞIYOR"

Venezüella sosyalizminin Bolivarcı yolu: İşçi denetimindeki fabrikaların öyküsü

Latinbilgi.net

Başkan Hugo Chavez ilk seçim zaferini 1998'in Aralık ayında partisinin radikal kanadı (aynı zamanda Movimiento V República ya da MVR olarak da bilinen) Beşinci Cumhuriyet Hareketi Platformu'yla kazandı. 1999'da yapılan bir referandumla seçmenler yeni anayasayı onaylayarak ülkeye Venezüella Bolivar Cumhuriyeti diyerek yeni bir isim verdiler. 2000 yılı seçimleri Chavez'i yeniden başkan olarak onayladığı gibi, MVR hareketinden pek çok kişiyi de Ulusal Meclis'e getiriyordu. Halk arasında ise Bolivarcı sürecin destekçileri Bolivarcı Çevreler denilen açık ve katılımcı (Círculos Bolivarianos) derneklerde örgütleniyorlardı.

Ancak Chavez (zengin ailelerin kontrolü altındaki) özel medya, işadamları, petrol endüstrisindeki bürokratlar, büyük toprak sahipleri, dükkân sahipleri ve (küçük

burjuva olarak alınabilecek) profesyonellerden gelen sıkı bir muhalefetle karşı karşıyaydı. 2001 yılında hükümetin devlet petrol işletme şirketi Petr leos de Venezuela, S.A. (PDVSA)  zerinde daha fazla kontrol elde etme arayışlarına muhalefet Aralık ayında bir genel grev örgütleyerek karşılık verdi Bunu daha sonra, 2002 yılında bir darbe girişimi takip etti. Bu darbeye işadamları Pedro Carmona Estanga ordunun bir kısmını, basını, iş çevrelerini ve emek bürokratlarını arkasına alarak kendisini geçici hükümetin başkanı olarak ilan etti. O zamanlar Cardona Venezüella Ticaret Odaları (Fedec maras olarak da bilinen Federaci n de C maras y Asociaciones de Comercio y Producci n de Venezuela) başkanlığında bulunmaktaydı. Chavez başkanlık sarayından (Palacio de Miraflores) uzaklaştırıldı ama iki gün boyunca bir milyonun üzerinde destekçisi kenar mahallelerden toplanarak sarayı sardılar ve Chavez'in tekrar başkanlığa getirilmesini talep ettiler. Halkın bu desteğiyle Chavez'e bağlı sivil yönetim, askerler ve saray muhafızları onu tekrar başkan yaptılar.



Geleneksel işçi sendika federasyonu Confederaci n de Trabajadores de Venezuela (CTV), ülkenin en önde gelen sendika  rg t  olarak bilinmektedir. Bir milyondan fazla  yesi olduğunu iddia eden CTV sürekli muhalefeti ve muhalefetin öncülük ettiği genel grevleri desteklemektedir. 2002'nin Aralık ayında, 2003' n Şubatı'na dek uzatılarak sürecek bir hükümet karşıtı petrol grevine CTV sendika konfederasyonu, Ticaret Odaları Fedec maras'ın (!) yanında katıldı. Bu grev petrol ihracatını kısırarak ülkeyi derin bir bunalıma sürükledi. Krizden ıkış, Amerikan Devletleri  rg t  OAS'nin aracılığıyla, Mayıs 2003'te Chavez'in başkanlığının referanduma sunulması koşuluyla mümkün oldu. 2004 Ağustosunda Chavez verilen oyların %59'unu alarak referandumu kazandı. Muhalefetin bazı kesimleri ve ABD hükümeti seğimin geçerliliğini sorgularken, Amerikan Devletleri  rg t  OAS ve Carter Merkezi seğimi onayladı (Yüzlerce gözlemciyle beraber seğimi izleyen eski ABD başkanı Jimmy Carter, Venezüella seğimlerinin 2000 yılında Florida'da ABD başkanlık seğimi sürecinden daha adil olduğunu söyledi).

2002-2003 petrol grevi, devlet petrol şirketi PDVSA'nın içinde, bürokratların çoğunlukla Chavez'i düşürmeyi hedefleyen muhalefet grevini desteklediği ancak işçilerin ise Chavez'e arka çıktıkları bir sınıf ayırımını sembolize etmektedir. Petrol grevi sırasında Venezüella ekonomisi arka arkaya iki yıl GSMH'de felaket bir %9 düşüş yaşadıysa da, bu karmaşadan çıkan olumlu bir sonuç ise petrol işçilerinin

ve hükümetin daha önce muhalefetin elinde olan PDVSA yönetimini ele geçirmeleri olmuştur. PDVSA'nın 46,000 çalışanından 18,000 müdür, memur ve profesyonel statüdekiler ekonomiyi ve hükümeti düşürme amaçlı grevdeki rollerinden dolayı işten atıldılar. Sonuçta PDVSA yeniden yapılandırılmış ve şu anda, petrol gelirinden dolayı pay alan devletin toplumsal projelerini bile geçerek, 4 milyar dolarlık doğrudan finansmanla toplumsal projelere katkıda bulunmaktadır.

Geleneksel işçi sendika federasyonu Confederación de Trabajadores de Venezuela-CTV'nin 2002 ve 2003 yıllarında ABD'nin NED programından para ve eğitim aldığı ortaya çıkmıştı. Bu yardıma, ABD'de devletin USAID ve Devlet Bakanlığı'ndan sağlanan, gelişmekte olan ülkelerdeki sendika bürokratlarını patronlarla işbirliğine kandırarak, "akıllı toplu sözleşme" yapmaya iten programları temsil eden



AFL-CIO konfederasyonunun Dayanışma Merkezi aracılığıyla verilmişti. 2000'de yeni bir işçi sendikaları federasyonu, Frente Bolivariano de Trabajadores (FBT) kurulmuştu. 2003'te de Ulusal İşçi Sendikaları Federasyonu, Unión Nacional de Trabajadores (UNT) oluşturulmuştu. Zamanla pek çok sendika CTV'den koparak UNT ya da FBT'ye geçti. CTV'nin iş çevrelerine bağımlı, yolsuz önderlerinin kontrolünden çıkan işçiler artık emekçi haklarını ve sınıf çıkarlarını serbestçe arayabilecekleri UNT-FBT içinde örgütlenmişlerdi.

2004'ün Ağustosu'ndaki referanduma kadar iş çevreleri Chavez'i şu ya da bu yoldan devirmeyi umuyorlardı. Ancak, her teşebbüslerinin başarısızlıkla sonuçlandığını görünce, zenginler, işadamları ve zengin toprak sahipleri ülke dışına para kaçırmayı hızlandırdılar. Bunu yapmanın bir yolu sabit sermayelerini ipotekleyerek değerinin çok üzerinde borç almaktır. Bu yolla özellikle fabrika gibi sabit sermayenin değeri boşaltılır ve para dolu ceplerle yurtdışına çıkılır. Bu yüzden 2004, sahiplerinin "sağlıksız" ilan ettiği fabrikaları kapatarak binlerce emekçiyi sokağa attıkları iflasların arttığı bir yıl oldu. Bu sermayenin kaçışı, Venezüella parası Bolivar'ın resmi değeriyle karaborsa değeri arasındaki yüzde 10-20'lik farka tekbül eder. Bu fark ve sermaye kaçışı, giderek artan eldeki döviz rezervleri (2005 yıl sonu itibarıyla 31 milyar dolar) ve 2005'te artan ham petrol fiyatları yüzünden %8.3'lük sağlıklı bir büyümeye rağmen varlığını korumuştur.

"21. Yüzyıl Sosyalizmi"ni geliştirmek isteyen Bolivarçı hükümet, kooperatifler-

de örgütlenmek isteyen işçilere mali yardım elini uzattı. Boş duran fabrikaların çalışmaya başlamasıyla istihdamın ve ekonomik çıktılarının artacağını hesaplayan Chavez, 2005 Temmuz’unda haftalık televizyon programı, Alo Başkan’da (Aló Presidente) kapatılmış 136 fabrikaya el koyulmasının düşünüldüğünü söyledi. Ancak, genel ekonomik sistem büyük çapta kapitalist, değişim ilişkileri de ağırlıklı piyasa kapitalizminde kaldı. Bu bağlamda, üretimin devamı ve özel yatırımlarda bir çökmeyi önlemek için Chavez Anayasa’nın kanuni çerçevesinde ve burjuva kanunlarına uyarak çalışmak gerektiğini anladı. Venezüella Bolivar Cumhuriyeti’nin Anayasasınının 115. maddesi mülkiyet hakkını garantilemekte ama ancak toplumsal çıkarlar ya da kamu yararı için el koymaya, o da, adil bir ödemenin zamanında yapılması şartıyla müsamaha göstermektedir. Bu yüzden, her ne kadar “el koyma” dense de, özel mülkü fiyatını ödemedene ele geçirme veya özel bankaların borcunu ödememe hükümet tarafından olumlu karşılanmıyordu. Devlet bunun yerine, transfer için olanaklar tanıyarak, genellikle sermayenin büyük bir bölümünü dış borçları kapatmak amacıyla ödeyerek üretimi devam ettirip, bunun karşılığında da mülkiyetin sahipliğini işçi kooperatiflerine geçiren bir program uyguladı. İşçi-devlet “ortak yönetim” programları altında devletin fabrika üretiminden aldığı payın giderek azalacağı ve böylece zamanla işçilerin sermaye içindeki paylarının topluca artacağı da kabul edilmişti.

Venezüella’da “cooperativa” sözcüğü “collectiva” sözcüğünden daha yaygın kullanılsa da, “collectiva” genel olarak pratikte işyerindeki işçi kontrolünü ve işçilerin yasal mülkiyet sahipliğini ifade etmektedir. Bu yüzden, basit olarak ortaklaşa çaba, araç ve kaynak anlamı yerine, Marksist terminolojideki kolektif anlamını ifade eder. Bu işçi kontrolündeki fabrikalar üretim ilişkilerindeki aşamalı geçişte Bolivarcı sürecin gerçekte nasıl işlediği hakkında bize fikir verebilir.

Bolivar süreciyle Venezüella’da sosyalizme geçilebilir mi?

Hugo Chavez’in başkanlığının 1999-2001 yılları arasındaki ilk üç yılı politik egemenliği tarihsel olarak tekelinde tutmaya almış kırgın bir muhalefete karşı siyasi gücünü pekiştirmekle geçti. 2002 Aralık ayından 2003’ün Şubatına dek süren genel grev PDVSA’da gerçekleşen Bolivarcı müdahaleye kadarki





dönemde üretim güçlerini kontrol etme ve fabrikaları ele geçirme mücadelesinde işçiler için bir dönüm noktası oldu. Kolektif kayıtlarını tutan bakanlık Superintendencia Nacional de Cooperativas'ın (SUNACOOP) rakamlarına göre 1999 öncesinde 877 kayıtlı kooperatif varken, 1999 ve 2000 yılında ancak 127 yeni kooperatif kurulmuştu. 2001-2002 yılında kooperatif sek-

töründe büyüme 3,434 yeni kooperatif kuruluşuyla tekrar başlıyordu. 2003 yılından 2006'nın Haziran'ına kadar kurulan 127,143 kooperatifle bu büyüme ivme kazanıyordu. Demek ki, 2001 ile 2006 arasında işçi-devlet beraber yönetimi altındaki girişim ve üretim kolektifleri 12.3 milyonluk (2005 tahmini) emekçi kesiminin içinde kayda değmez bir yüzdeden yaklaşık yüzde altıya çıkıyordu. Ortaklaşa işletmeleri ve devlet işletmelerini beraberce alırsak, sosyalist bir üretim tarzına uyma potansiyeli olan girişimler toplam emekçi kesiminin gene de düşük bir yüzdesinde kalmaktadır (yüzde 10'dan az). Ancak bu sektörün büyük ekonomik önemi PDVSA örneğinde olduğu gibi ortaya çıkmaktadır. PDVSA tek başına GSMH'nin (ham petrolün uluslararası değişken fiyatına bağımlı olarak) üçte birini üretirken, istihdama katkısı düşük düzeylerde kalmaktadır. Yani Venezüella'da genel üretim tarzı ağırlıklı özel mülkiyet elinde olup, ekonomik olarak kapitalist şirketlerin egemenliği altındadır. Burada çeşitli sorular akla gelmektedir.

İlk olarak, ortak-yönetilen fabrikalar her ne kadar büyüyen bir ekonomide yaşayabilirlerse de, genel kapitalist üretim tarzı bağlamında, ekonomik daralma dönemlerinde de rekabet edebilecekler midir?

Değişim kuralları arz ve talep gibi piyasa güçleri tarafından yönlendirildiği ve teknoloji ve mali kaynaklara ulaşım çok daha büyük bir kapitalist sektör tarafından manipüle edildiği zaman sosyalist girişimlerin bu hileli oyunda başarı şansı daha baştan kısılmıştır. Kapitalist teknoloji ve mali ağırlığı dengelemek, doğal olarak Bolivarcı devletin kullanabileceği siyasi ve kanuni otoriteyle beraber mali nüfuzunu da kullanarak olacaktır. Ancak, ileride sosyalist bir üretime geçebilmenin olanakları kısmen bugünkü ortak girişim deneylerine ve bunların uzun dönemli ekonomik olarak varlıklarını sürdürebilmelerine de bağlıdır. Bazı kooperatifler aralarında, ya da kendi içlerinde, bu sektörün gelişmesini raydan çıkarabilecek iç çelişki tehditleri daha şimdiden görünmeye başlamıştır. Ancak, üretim araçlarının mülkiyeti ve kontrolü kadar en temel olan bir değişimde olacağı gibi, hiçbir değişim hiçbir zaman pürüzsüz olmamıştır. Venezüella'nın lehine olabilecek bir

durum ise kapitalist şirketleri işçi kontrolüne geçirmeye zorlayan acil bir durum olmadığından kooperatif sektöründe arzları düzelterek zaman bulunmasıdır.

İkinci olarak, kapitalist şirketlerin işçilerin ortaklaşa yönettiği girişimlere çevrilmesi eğilimi ne kadar devam edecektir?

Bolivarcı sürecin yükselen dalgası karşısında bir kısım işadaminin pılı-pırtıyı toplayıp kaçması karşısında geriye kalan işadamları ülkede kalmaya karar vererek şirketlerini ve işlerini yaşatmanın savunmasına girmişlerdir. Özel şirketleri zora başvurmadan ele geçirme açısından işçilerin işgallerine maruz kalacak sağlıklı şirket sayısı giderek düşmektedir. Öte yandan, Chavez taraftarlarıyla muhalefet arasında çıkabilecek yeni çatışmalar daha fazla iş sahibinin ülkeden kaçması ve bütün varlıklarını kaçırmaya için bahane olabilir. Bolivarcı sürecin bu aşamalı değişime süresiz tolerans göstermesi ve ikili bir iktidar durumunun (kapitalist altyapıyla işçi temelli üstyapının karşıtlığı) sonunda sürdürülebilir olmaması göz önüne alındığında böyle bir çatışma büyük bir olasılıkla kaçınılmazdır.

Üçüncü olarak, sosyalist Küba'ya koyduğu amansız ekonomik boykot ve seyahat yasağından farklı olarak her ne kadar Washington Caracas'taki Bolivarcı hükümete tolerans gösterdiyse de, bu ülkede sosyalist üretim tarzına doğru daha fazla bir gidiş Bush yönetiminin "arka bahçesinde" Monroe Doktrini'ni uygulamak amacıyla siyasetini daha sertleştirmesini getirebilir. Washington'un Bolivarcı süreci boğmak için ekonomi dışı araçlar kullanmaya başlaması için ve Chavez'e gösterdiği toleransta bir sınır var mıdır? Eğer ABD destekli darbeler başarısızlıklarını sürdürürse ve Chavez ABD emperyalizminin en sıkı düşmanları arasında ittifaklar aramaya devam ederse Bush yönetiminin önleyici askeri "seçenekleri" reddetmeyi bırakması daha olasıdır. Ancak, ABD emperyalizmine karşı Küba'nın elinde olmayan petrol kozunu Venezüella elinde tutmaktadır.



Eldeki kanıtlar Venezüella'da olanların kapitalist bir devlette işçi temelli bir partinin bir seçim zaferiyle sınırlı olmadığını göstermektedir. Tersine, Bolivarcı süreç aşamalarla ülkeyi çeşitli sektörlerde sosyalist üretim ilişkilerine doğru götürmektedir. Her ne kadar işçiler bir ikili iktidar durumunda bir noktaya kadar siyasi iktidarı ele geçirdiyse de, bu hiçbir şekilde bir "sosyalizme barışçıl geçiş" anlamına gelmez. Aslında, 2001'den 2003'e geçiş, barışçıl olmanın tam tersine eski yönetici sınıfın odaklanılmış tek bir can alıcı devrimle alaşağı edilmesi yerine uzun bir za-

man dilimine yayılmasıdır. Sosyalizme ne kadar yanaşabileceği daha görülecektir. Belki tek bir yüreklendirici örnek vermek gerekirse, Carlos Lanz gibi kadroların devletçiliğe Stalinist yoldan gitmenin eksikliklerini çok iyi anlamış görünmesi ve “21. yüzyıl sosyalizmi”nin yeni yoluna kendilerini adanmalarıdır. Bunun ne anlama geldiği ise Venezüella’da sürekli sergilenen bir oyun olarak kendini gösterecektir.

Sergiler

MEVSİMLİK İŞÇİLER

Türkiye’de her dört kişiden biri yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Başbakanlık tarafından hazırlanan Sosyal Güvenlik Raporu’na göre, Türkiye’deki yoksulların yüzde 82’si, sosyal güvenlik sisteminin dışında bulunuyor. Rapor, mevcut sistemin yoksulluğa karşı koruma sağlayamadığını ortaya koyarken, yoksulluğun en yaygın olduğu grup olarak geçici mevsimlik işçileri işaret ediyor. Bu grupta yoksulluk oranı yüzde 45’e ulaşıyor.

Geçtiğimiz yirmi yıllık fiili savaş döneminde Türkiye’nin Güneydoğu’sunda uygulanan OHAL ve 4 bine yaklaşan köy boşaltmalar bölgedeki tarım ve hayvancılığı bitirirken, binlerce toprak sahibi köylününde topraksız kalmasına sebep olmuştur. Mevsimlik işçiler daha düne kadar en azından kendi geçimlerini sağlayacak kadar toprağa ve hayvana sahipken bugün yaşamlarını sürdürmek için Türkiye’nin dört bir yanına dağılarak iş peşinde koşar hale getirilmişlerdir.



Yılın birinci ayından itibaren özellikle Türkiye'nin güneydoğusundan yola çıkarak tarımsal üretim alanlarına gelen mevsimlik işçiler tarlalara yakın, kanal ve otoyolların hemen yanına kurdukları geçici naylon çadırlarda yaşıyorlar. Bu çadırlarda 10 veya daha fazla kişi kalıyor. Tuvalet, banyo, temiz içme suyu, sağlık ve çocukların eğitimi, beslenme sorunları acil bir biçimde çözülmeyi bekleyen problemler arasında. Emeklerini iş sahiplerine neredeyse karın tokluğuna satan mevsimlik işçilerin sorunları sadece göç etmekle ve gittikleri yerlerdeki yaşama koşullarının kötü olmasıyla sınırlı kalmıyor. Tarım Bakanlığı her yıl mevsimlik işçiler için günlük ücret ve çalışma saati belirlemesine rağmen birçok yerde tarla ve bahçe sahibi patronlar kendi aralarında anlaşarak kendi ücret ve çalışma saati politikalarını dayatıyorlar.



Türkiye'de tarım iş kolunda, ciddi bir hukuki boşluk söz konusudur. Bugün bir yandan hâlâ 150 yıl öncesinin yasaları işletilirken diğer yandan iş yasalarının hiçbir mevsimlik tarım işçilerini tarif etmemektedir. Tarım iş koluna uygun bir yasanın olmaması hiçbir güvencesi olmayan ve örgütlülüğünden yoksun mevsimlik işçilerin, bugün belki de toplumun en fazla ve en acımasız sömürülen kesmi olmalarına yol açmaktadır. Bu insanlar 21yy.'ın ücretli köleleridir.

“Tersane İşçileri” Fotoğraf Sergisi Halkevleri Fotoğraf Atölyesi

Atölyemiz, II. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali için bir fotoğraf sergisi hazırlama kararı aldıktan sonra soluğu Tuzla Dearsan Tersanesi'nde aldı. 2006'nın Aralık ayında başlayan çalışma beş ay sürdü. Bu beş ay sonunda anlaşıldı ki Tuzla'da soluk almak pek kolay değil. Fotoğraf çekmekteki amacımızda bu soluğun ne kadar zor alındığını aktarmak, tersane işçilerinin soğuk demirlere damlayan sıcak alın terini belgelemek. Umarız anlatabilmişizdir...

Kare kare değil, firma firma tanıdık biz On'ları. 15 ayrı taşeron firmada, aynı işi aynı ücrete yapıyorlardı, tek farkları tulumlarının rengiydi. Ustabaşı memnundu taşerondan: “hem işler zamanında yetişiyor, hem daha çok işçi daha ucuza geliyor.” diyordu. İşin zamanında bitmesi, geminin denizi yeniden öpmesi yani, tersane-nin lügatında 7 gün 24 saat çalışmak demekti. Çamurlu elbiseler içinde, günlerce yıkanmadan, yarı aç yarı tok durdurak bilmeden çalışmak...



On'ları hareketsiz yakalamanın mümkün olduğu ender zamanların biri çay molasında kareler birbirini kovalıyorken çay bardağını tutan bir çift yanmış el gördük vizörden,sonrasını çekemedik,dinledik.. “Tersane bambaşka bir dünyadır,tersane işçiliği diğerlerine benzemez.Tersane işçisi 6 ay çalıştı mı 2 ay dinlenmesi gerekir.Adam tersaneye gelirken

sağlıklı olmalıdır,tersane hatayı affetmez,mesela adamın çocuğu hasta ama işe gelmek zorunda.Aklı çocuğunda eli isteyken kaza yapar,hayatıyla öder.Ben şanslıydım” Tersanede her ay yanarak ölen On'lardan daha şanslı: günboyu maruz kaldığı yüksek desibel makine sesinden kulakları az duyduğu, tersanenin kıyısına kurulduğu deniz kokusunu bile yutan toksik gazları soluduğu ve zor nefes aldığı, kaynak makinesinden sıçrayan ateşten gözleri az gördüğü halde...Daha şanslı hâlâ çalışabildiği ve evine ekmek götürüebildiği için..

Her tersane ziyareti sonrası ayaklarımız çamur, elbiselerimiz kir ve pas içinde On'lardan çaldığımız karelerden, anlattıkları hikâyelerden sonra objektifin kapasını kapayıp makinemizi kılıfına sararak geride bırakabilir miydik On'ları? Gördüklerimizi göstermeden, duyduklarımızı anlatmadan, bir sonraki kaza haberine kadar On'ları unutarak yaşayabilir miydik? Yapanlar yapsın, BİZ onlardan değiliz. On'lardan çalıp metropolün sergi salonlarının süsü yapmak değil niyetimiz. Göstermek, anlatmak ve değiştirmeye katkıda bulunmak. İşte bu yüzden hikâye hikâye getirdik size On'ları, kareler de cabası. Önce yakıştırılan firma isimlerinden ziyade Komünist İsmail, Yaşar Usta,.. olarak tanıtacağız size On'ları, sonra On'lara göstereceğiz merakla bekledikleri hallerini.

Halkevleri Fotoğraf Atölyesi

Alaattin Timur, Ayşen Gürbüz, Deniz Karateke, Ekrem Erbiz, Elif Erdem, İlhan Beyoğlu, Sevtap Yenigün. Katkılarından dolayı Özcan Yurdalan ve Vedat Konyalı'ya da teşekkürü bir borç biliriz.

